

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • VRŠOVICE 2016 • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
KOMIKS • HOVORY S HEROTEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • RECENZE • ÚHLY POHLEDU • DÝMEM • LAPAČ SNŮ

Rozhovor: Mikoláš Chadima

Valné hromady existovaly v letech 1982–1984, zásluhou Ziny a Petra Wernerových. Před časem jsem je obnovil s pomocí Honzy Bartoně a Lenky Micenkové. Valné hromady proběhly v roce 2020 a 2024. V roce 2025 jsou v plánu dvě, stejně jako v roce předchozím. S Brnem a Valnými hromadami je úzce spojen Mikoláš Chadima, matador české alternativní scény. Jeho kapela MCH trio zahraje 25. 4. 2025 v prostoru brněnského klubu Sibiř, a zároveň Mikoláš zahraje ve Sboru hudby.

Objevil Brno, a Brno ho přijalo s otevřenou náručí

Mikoláš Chadima, foto archiv

Aboj Mikoláši, začnu naše setkání příhodou, která poprvé protknula naše cesty. V roce 1980 na Purkyňových kolejích v Brně byl koncert Extempore. Byli jste tehdy správně nazhbeni a šlapalo to. Končili jste skladbami Libouchec a Havran. Libouchec mně naznačil že Ústí nad Labem není ta správná destinace (paradox, ale osud mě tam zavál k mé nelibosti). Na koncerty v Brně jsem vždy přitáhl bandu jinak smýšlejících z ValMezu, tady jich byla velká většina. No a ty jsem ubytoval na kolejích, což smrdělo. Ale to blavní, co smrdělo, byl nápad Františka Skály, který s vámi brál, že kachničky musí plavat. Prání je mi rozkazem a pustili jsme ve sprchách všechny kohoutky, a kytarák Nory a Franta Skála byli nadšení. Než dveře otevřela vrátná, zvaná

nepříjemná, a voda se vybrnula do dalších prostor. To jsme ještě zkoušeli s hadicemi požární cvičení (naštěstí se kohouty nepodařilo otočit, to by už nebyl průšvih, ale průser). Takže ráno jste byli přepadení šéfovou kolejí, a byli v kleštích, které vám už tehdy byly dobře známé. Prsty jsem v tom měl já + 2 členové Extempore. Nikdo to nepráskl (jak podivně), a to ještě přes vrátnici ve skupinkách tryskem běhala závadová mládež. Tož tak se u nás v Brně slaví betelný koncert.

Já žil léta, dokud jsi mně to nepřipomněl, v domnění, že nám na kolejích nepřejícný personál ubližoval. Po tvém připomenutí se mi to vynořilo. No, udělali jsme tam tehdy pořádný bordel.

(pokračování na straně 2)

MCH Band, foto Zdeněk Vykydal

Takže v dalším vydání to musím upravit. Vlastně na nás byl kolejný personál hodný. Taky mohli zavolat Veřejnou bezpečnost a nechat nás přinejmenším přespát na záchytce! :-)

Zavzpomínal jsem na koncert s Extempore počátkem 80. let. Ale myslím že blavní podnět k náklonosti k Brnu byly Valné bromady, které existovaly od roku 1982. Je to tak?

Ale ne. Marta je přece z Brna. A tu jsem poznal už v roce 1974! :-) To byla nějaká náklonost, když se pak stala mojí manželkou, ne? Nicméně poprvé jsem hrál v Brně s Extempore program Velkoměsto a s Post Kilhets sestavou na Purkyňkách až v květnu 1980. Následovalo několik koncertů s Velkoměstem i další rok. Když v září 1981 Extempore v Čechách skončilo, dostal jsem nabídku, která nešla odmítnout, a koncem roku 1981 jsme hráli v Brně 2x pod názvem Fimfárum stejnojmenný pořad na akci Rockové vianoce 1981. V květnu 1982 jsme měli už pod názvem MCH Band v Brně na Valné hromadě premiéru pořadu Krokodlak. A nemohu nezpomenout na hostování s tehdy agenturníma profíkama Bodlák, Vondrák, Polák (1982–1983). Dokonce mně tehdy kluci zařídili v Brně přehrávky, které jsem dostal, přestože v agenturní komisi věděli, že jsem podepsal jistý dokument. Asi mi to dali natruc Pražákům. Prostě od roku 1980 jsem hrál v Brně celá osmdesátá léta skoro každý rok alespoň jeden koncert. To vše v době, kdy jsem v Praze od roku 1979 legálně hrát nemohl. Tak jak bych nemohl mít Brno rád? :-) A teď k Valné hromadě, kde jsme měli premiéru pořadu Krokodlak. Tehdy jsem tam poprvé viděl Odvážné bobříky, Ještě jsme se nedohodli, Třírychlostního Pepička, Hudební společnost (to byl

MCH počátkem 80. let 20. století, foto archiv

hráli v Žabčicích na jakémisi festivalu, kde měli hrát i Ještě jsme se nedohodli, ukecal jsem kluky, ať se na to vybudnou a jedou s náma raději do Prahy hrát na parník Jazzové sekce. To byla tehdy jediná akce, která ze zakázaných PJD zbyla. Já už předtím lidi z Jazz sekce navnadil nadšenými chvalozpěvy na to, co jsem na Valné hromadě viděl a slyšel. Teď jsem měl možnost jim ukázat, že jsem nekecal! Mobily tehdy nebyly, a tak jsem jen doufal, že to nebudu muset platit ze svého! Ale ten risk mně za to stál. V Praze ten den ti, kteří dorazili na parník v hojném počtu, viděli a slyšeli první kapelu čerstvě zrozené brněnské alternativní scény, a byli stejně nadšení jako já. A tak jsem nic platit ze svého nemusel.

Vystupoval jsi na několika Valných bromadách. Já si nejvíce vybavuji Krokodlak a Jsme zdraví a daří se nám dobře. Je to všechno, nebo byly i jiné projekty na Valných bromadách?

Já nevím. Myslel jsem, že jsme hráli koncem roku 1984 ještě program se smyčkama 1980rwell?!!

Ale to byla vlastně akce pojmenovaná

Brněnský drak. Hráli i na další akcích, kde vždycky někdo z Hromady byl taky, ale zda to byla zakonspirovaná Valná hromada, nevím. Možná v říjnu 1989 na Musilce s „Es reut mich f...“

MCH počátkem 21. století, foto archiv

S Brnem tě spojovala i hudební spolupráce. Které to byly kapely?

Jak už jsme řekli, folk trio Vondrák, Bodlák, Polák. A dál různé hostování s kapelama z Valné hromady. Nejvíc asi s Ještě jsme se nedohodli.

V současnosti vystupuješ s MCH triem a máš stále MCH band. Jak děláš svoje hudební výrazivo mezi tyto dva soubory.

Jsou to dvě různé projekce a dělá to lidem v hlavách bordel. Nedostatečná publicita. Občas lidi nevědí, co je co. :-) Trio je postaveno na komponovaných základech ze smyček, pouštěných jako playback a na improvizaci.

Band je kapela, kde se hraje vše rukama. Teď k tomu funguje ještě MCH & Libouchec Punk Band, což v té mojí prezentaci dělá ještě větší bordel.

Vždy ses pohyboval v oblasti improvizáční hudby, něco jsme spolu i odebráli, ale nyní máš docela dost aktivit v dalších kapelách a projektech. Můžeš udělat malý přehled těchto aktivit?

Bellevue, Xafoo (federální projekt Julio Fujak & Chadima), Free Art Ensemble, Hrubý & Schneider & Chadima. Hostování se Sbor hudby, Kolna... a teď si na víc nevzpomenu.

V roce 2020 jsi na obnovení Valných bromad nebyl s MCH triem, protože jsi byl na operaci, nyní se to snad nezamotá.

Doufejme. Ale na 100 % to zaručit nejde. Svět je strašně nebezpečný místo. :-)

Otázky Petr Randula

Filmové okénko:

Stále chodím na nové filmy (Anora, Bob Dylan, Real Pain), proč teda přicházím s další dávkou starých filmů? Nevím, jsem čtyřicátník a už na mě ta nostalgie leze, staré filmy mě prostě baví víc.

Bez umrtvení (1978)

Režie Andrzej Wajda

Mladá Agnieszka Hollandová dostala za úkol napsat scénář. Wajda jej pak samozřejmě upravil.

Film zachycuje sebejistého novináře Michalowského, kterému se takřikajíc bez umrtvení zhroutí kariéra i manželství během několika týdnů. Film vyznívá rezignovaně, přestože se vlastně nezdá, že by Michalowský úplně nebojoval. Jen se mu to nějak nedaří. Film je tedy patrně nutno chápat prizmatem doby, kdy se chtěl Wajda vyjádřit k situaci, kdy žijete v režimu, kde jde každého snadno zničit. A nemáte moc šanci s tím cokoliv udělat. Ostatně například Kieslowského film Bez konce (1985) je ještě mnohem depresivnější.

Je tu ale řada univerzálních motivů: rozpad manželství, neshody v práci nebo balancování ve společnosti. Pro zabetonované vedení je Michalowský často moc otevřený a kontroverzní, zatímco pro mladé studenty na fakultě, kde učí, je vlastně příliš zbabělý s přílišnou snahou hledat kompromis mezi tím, co režim povolí a co už ne, zatímco mladí už dávno vyžadují odvážnější kritiku a Michalowský se pro některé stává stejným „boomerem“ jako kovaní staří komunisté.

Jedním z nejzajímavějších motivů je postava tiché studentky (či snad milenky), která po jednom večírku začne u Michalowského bydlet. Jaká je její motivace? Co ji trápí? Proč se k ní Michalowský nehlásí? Anebo ji naopak nevyhodí? Nic z toho netušíme. Nicméně třeba záběr na situaci, kdy hrdina vstupuje do místnosti a jednou jej tam čeká tichá milenka a posleze ve stejné pozici dospívající dcera, je velice efektní. A obrazem se tu vlastně říká víc, než kolik by se dalo popsát slovy. Zdá se dnes, že tento film zavání přílišným defétismem? Možná. Líbil se mi jeho konec? Ne. Přesto stojí za zhlédnutí.

Dům k pověšení (1988)

Režie Emir Kusturica

Kdysi dávno jsem viděl 3 nejslavnější Kusturicovy filmy, a pak jsem na něj zapomněl. Nedávno jsem si vzpomněl, že by bylo vlastně zajímavé podívat se na to, jaké byly jeho začátky. A tento film mi vyrazil dech. Je to přesně jako album popové skupiny, kde se vám líbí řada písní, ale přijde vám to moc radio-friendly, moc vyměknuté, a pak si seženete album skupiny, než prorazila do světa, a objevíte ty

nápady neučesané, ryzí, dravé. Takový je Kusturicův film Dům k pověšení. Je to dlouhý příběh cikána Perhana, který žije v romské osadě kdesi v bývalé Jugoslávii – v absolutní chudobě. A jeho cesta za „štěstím“ do bohaté Itálie. Kusturica tu nic nelakuje narůžovo a podává romskou duši se všemi jejími klady i zápory. Ke kladům patří láska k rodině a k hudbě, k záporům nezodpovědnost, gambling, zlodějiny a různé podvůdky. Perhan sám neustále osciluje mezi čestnou chudobou a podvody, které jedněm ho mohou dostat z chudoby – sám nic neumí a nedokáže si zajistit peníze nějak poctivě. Tedy i jeho zlodějiny vnímáme ne jako akt vypočítavosti, ale akt zoufalství, jak se dostat ze života na dně. O Romech z osady se natočila tuna snímků, tenhle je ale nejlepší, jaký jsem kdy viděl. A české a slovenské pokusy zde v porovnání s tímto kultovním dílem působí jen směšně.

Vojtěch Landa

Mikyho zápisník: Nekrology

Přátelé, neumírejte, kurva, je těžký psát nekrology!

Přátelé, je to tak, káci se v našem lese! Neustále nás opouštějí přátelé, kamarádi, souputníci. Co s tím? Tomu, že se narodíme, můžeme jen obtížně zabránit, stejně jako tomu, že zemřeme. A teď průser jak mraky, napiš o nebožtíkovi pár řádek a když budeš mít sílu, tak to přečti i na pohřbu. Nemám rád okázalá gesta, oslavné nekrology a kostelní plačky...

Hodně nevděčná situace, psát o někom nekrolog. Některé nebožtíky obstaráte ve třech řádcích. Jiným nestačí ani celé zvláštní číslo Uší a vít, tolik toho dokázali udělat nebo posrat, zkazit. Psát úmrtní připomínku je blbý vždycky. Byl-li to někdo, koho jste měli rádi, nejradši byste se na psaní vykašlali a šli si dát větší počet panáků na jeho památku. Nebo „píšete“ někoho, kdo vám byl krajně nesympatický, dělal hnusné, ošklivé věci, a oslavné tirády, co k nekrologu vždycky patří, vám nelezou přes klávesnici.

Stopy, jež pak následujeme, i slavným osobnostem, těm pozehaného věku i těm v rozpuku sil, se může stát, že chirurg řízne někam jinam, že se udrolí kousek skály pod nohama a zároveň nad hlubokou propastí nebo že žralok u egyptských pláží dostane chuť na nějaký lepší kousek. To je pak dobré mít v zásobě hotové nekrology v šuplíku, stačí jen doplnit datum a příčinu skonu a zalomit text i s fotkou a poslat to do Uší a vít.

Zastávám názor, že nekrolog by si měl zavčas napsat každý sám, aby dostatečně vyzdvihl své přednosti a pomlčel o nedostacích. Ale nesměl by to psát moc servilně. Aby to nevypadalo, že pisatel leze nebožtíkovi někam..., nebojme se to říct..., tedy do zádele neboli prdele.

„Dělat pohřby je nejlepší. Definitiva, nedá se to změnit ani zkazit. Na rozdíl třeba od svatby.“
(Bohdan Mikulášek)

Miky Marusjak
Ilustrace: Eva Macholánová Motlová

Dýmem: Make Europe Best Again!

I jaro nám začíná žhavě, a to je pouze začátek března. O víkendu bylo pomalu jako v létě a ani na mezinárodní scéně není vidět nějaké velké ochlazení. Tedy kromě ochlazení mezi evropskými demokraciemi a USA, kde usedl k moci staronový prezident Donald Trump, který se obklopil lidmi velmi zvláštního ražení.

Ostatně, to říkával už i bankovní lupič, vrah a zloděj Džugašvili, později známý pod svojí kriminální přezdívkou Stalin, že my komunisté jsme lidé zvláštního ražení. A jak vidno, jeho epigon Trump ono rčení dokonale naplňuje.

Stačí jen pohlédnout na US vicepresidenta JD Vance, který si maluje oči, že vypadá jak Sandokan, aby bylo zřejmé, že něco není velmi v pořádku. A taky že ne, neboť na vás vykoukne nový šéf FBI Patel, který nemá kromě otrocké oddanosti vůči svému pánovi jedinou přednost, a taky nový ministr zdravotnictví Kennedy, který je evidentní magor a šílenec. Neboť stejnou měrou vystupuje proti očkování, jako by rád zavíral lidi, kteří se léčí antidepresivy, do koncentráků. A tak bych mohl pokračovat dál o celé americké vládě.

Ano, to je současná tvář Spojených států amerických, kterých se zmocnili duševně vyšínutí lidé, ale domnívám se, že kvůli jejich duševní vyšínutosti si je Američané i zvolili, což svědčí o jediném, že se většinová část populace v USA pomátla úplně stejně, jako kdysi ta v Německu, když si zvolila svého fýrera.

Zajisté, ekonomické problémy Ameriky jsou opravdu značné a její dluh roste stejně agresivně jako rakovinový nádor na slinivce, ale příčiny onoho zhoubného onemocnění ani nikdo nepojmenovává, ani neléčí. Současné samooslavné tirády a halasné vytrubování jsou pouze to samé, jako když se člověk bojí jít do lesa, a tak na jeho okraji huláká. Že je tím dravcům, kteří v něm žijí, pouze k smíchu, je nabíledni, ale takhle se zbabělí hlupáci prostě chovají odjakživa.

Neboť americký ekonomický problém je to, že američtí podnikatelé odvezli národní bohatství všude tam, kde jim někdo nabídne bezprávné otroky, kteří budou vyrábět za misku rýže, a oni výsledný produkt dovezou jak domů, tak i do zbytku světa, a budou se na tom pakovat natolik, že budou nebohatší na světě. Že je ale jejich země kvůli takovému počínání odsouzena k záhubě, je jim úplně jedno.

Protože ekonomika služeb, stojící na zadlužené americké populaci, která žije z kreditních karet, jež zatím taktak zvládá splácet, a které je téměř čtyřicet procent, je ekonomikou stojící na bažině. Kdyby praskla tato bublina, tak krize, které jsme byli svědky z roku 2008, by byla proti ní jen neškodnou kratochvílí. A proto Trump, stejně jako Hitler, sáhl po dobývání cizích území, protože je chce kolonizovat a exploatovat. Hitler, kterému na mezinárodním trhu odmítali prodávat strategické suroviny a jiné zdroje za německé marky, proto začal napadat okolní země, kde se zmocnil valut a zlata, kterým poté platil především. A zlato nyní je ropa a plyn a vzácné kovy.

Proto Trump, stejně jako Hitler, hodlá zabrat Grónsko a ukrajinské zdroje, neboť na Čínu a na nenasyté lidi, kteří když mají čím dál víc, tak mají čím dál méně, nemá žádné páky. Ale jak už to tak bývá, je evidentní, že tato cesta je pouze slepou uličkou. A že jediná možnost toho, jak dát věci do pořádku, je vychovávat lidi zodpovědné ke své zemi a k tomu, aby byli dobře vzdělaní, a také, aby byli schopni si vybírat dobře ve volbách, aby rozeznali následek od příčiny.

Domnívám se, že Amerika si musí projít touto uličkou hanby, aby pochopila, že plivání spojencům a přátelům do obličejů nakonec vítr otočí tak, že skončí v její vlastní tváři. A pro Evropu to znamená jediné, aby se probudila a začala být tím, čím skutečně je. Tedy velmocí ekonomickou, hodnotovou, vzdělanostní i vojenskou. Je ostudou, že jsme svou moc a sílu předali do Washingtonu, odkud se nám smějí. Make Europe Best Again!

Miroslav Václavek

Uši a Vít

LIDI SEROU LIDI

Lidi sere hluk na ulici
Lidi sere kouř v hospodě
Lidi serou ožralí lidi
Lidi chlastaj a na všechno serou
Lidi sere rozkopaná silnice
Lidi sere neopravená ulice
Lidi serou lidi co nemají kde bydlet
Lidi serou sousedi
Sousedy serou jejich sousedi
Lidi sere festival u nich za barákem
Lidi sere že u nich chcipl pes
Lidi sere že lidi choděj pomalu
Lidi sere uspěchaná doba
Lidi serou lidi
Ještě víc je serou smrdící lidi
Lidi smrděj
Lidi smrděj i sami sobě
Lidi sere když nikdo nepřijde
Lidi serou lidi co sem přijeli
Lidi serou sociální sítě
kam lidi píšou jak je všichni serou
Chlapi serou ženský
Chlapy sere že na ně ženský serou
Ženský serou chlapi
Ženský pořad nějaký chlapy sháněj
Ženský sere že když se to spočítá
je všude víc chlapů
Ženský serou ženský
Lidi sere vedro zima déšť a sucho
Lidi serou lidi který předpovídají
že bude vedro zima déšť a sucho
Lidi sere nespravedlnost
Lidi chtějí lidi ojebat
a sere je když se jim to nepovede
Lidi chtějí aby na sebe byli všichni hodní
Lidi sere když nejsou úspěšní
Lidi sere když na ulici sere pes
Sere pes říkají lidi když serou na lidi
Lidi serou války a holocaust
Lidi serou jiný lidi
který by nejraději zabili a Židi
Lidi sere jejich osud
Lidi serou lidi
kteří se furt na něco vymlouvají
Lidi serou lidi kteří málo věří v Boha

Měsíční noviny

Sépiovou kostí: Karel Škrabal

Karel Škrabal (* 1969 v Jihlavě). Zakládající člen umělecké skupiny a undergroundové koncertní úderky Vitrholc. Provozovatel webu *Nedělní chuilka poezie.CZ* a organizátor různých aktivit s webem spojených (večery *Poezie Za školou v Praze-Bubenči*, *Poetický stan*, básně na *Teletextu ČT* apod.). S *Liborem Pospíšilem* zvaným *Poznámka* a s dalšími pořádá každé září festival *Přešlap*, v roce 2025 bude 12. –14. září v Horní Pěně u Jindřichova Hradce. Vydal sedm básnických sbírek. V nakladatelství *Větrné mlýny* na konci roku 2024 vyšel výběr z jeho tvorby z let 1993–2023 nazvaný *Jedu* (editor Dominik Bárt). Z té jsou i následující ukázky. V druhé půlce roku 2025 by měla vyjít v nakladatelství *Druhé město* osmá řadová sbírka pojmenovaná *Western*. Živí se jako novinář, nyní je zástupcem šéfredaktora v deníku *Právo* se zaměřením na regionální zpravodajství v *Právu* a na serveru *Novinky.cz*. Přes čtyřicet let žil v Brně, teď žije v Praze. Je ženatý a má dva dospělé syny.

Lidi serou lidi kteří moc věří v Boha

Lidi sere Bůh
Bůh je láska
Lidi serou problémy s láskou
Boha sere že mu ten projekt s lidma nevyšel
Až se Bůh nasere
lidi nebude mít co srát

ČEŠI

Češi jsou zoufalý národ
Polovina si nedokáže
poradit se svými životy
a svádí vinu na druhé
Druhá polovina je nešťastná
že musí s takovými kretény žít
Je pondělí

KOLOBĚH

Singl hipsteri
se spoustou
volného času
jsou trnem v oku
ženáčům krouticím
rodinohodiny
při pouštění draků
v neděli na Letenské pláni
Večer se všichni sejdou
v cool barech
Holky co chtějí
osedlat singl hipstery
nakonec pokoutně v průchodech
oprýskaných činžáků
kouří ženáče
a ví
že tento večer ještě
nic nezmění
Za deset let
se hipsteri už budou
nazývat nějak jinak
Tady z těch
budou cool tatinci
a kouřit v průjezdu
bude dávno zakázaný

SVĚT KOLEM NÁS

Taky si myslím
že by muslimové
měli jít do piče
s těma svejma
bombama
atenátama
svatou válkou
uraženou ješitností
zahalenejma manželkama
který doma týrají
a bojí se
že je pod vlivem
euroamerické kultury
jednou pošlou
i s těma jejich fousama
do prdele
Ale dávám si pozor
když potkám nějakýho
v tom jejich hábitu
s deklíkem na hlavě
a zarostlou bradou
snažím se tvářit neutrálně
nebo spíš i trošku mile
ale ne zas moc
aby si nemyslel
že se mu směju
Prostě se snažím
ho nenarat
třeba je umírněnej
a mohl bych ho radikalizovat

IDEÁLNÍ NEPŘÍTEL

Chce dostavět Temelín
volí Klause
fandí Spartě
bydlí v Praze
a bojí se
že do jeho zábavného pořadu
jednou přijde
neznámá osobnost

Výběr z básní Karla Škrabala
Foto: Dirk Škiba

Múzy medúzy: Psí vojáci – Nechod’ sama do tmy (1987, 1995)

Kapelu psí vojáci založil Filip Topol ve svých 13 letech na přelomu let 1978–1979. Předtím však ještě jako dvanáctiletý hrál na Hrádečku u Václava Havla coby „předkapela“ undergroundové legendy The Plastic People Of The Universe, kde zrovna hráli své Pašije. Poprvé vystoupili roku 1979 na Pražských jazzových dnech. Filip v kapele zpíval a hrál na piano, skládal hudbu a většinou i texty – ty zpočátku pro kapelu psal jeho bratr Jáchym, případně Filip zhudebňoval texty americké básnířky Sylvie Plath.

První nahrávku natočil v Plzni kontrabasista PPU Ivan Bierhanzl a vyšla později pod názvem *Psí vojáci 1979-80 live*. Roku 1982 nahrávají dlouhou kompozici *Baroko v Čechách* na text Jáchyma Topola. V té době již byli oba bratři Topolovi vyslýcháni StB, a to nejen kvůli vazbám na „androš“, ale také omylem – kdysi jsem v jednom rozhovoru s Jáchymem Topolem četl, že se ho při výslechu ptali, jak by definoval svoje texty a on říkal, že píše zpravidla historické, apolitické texty. Příslušník si zapsal „historické a politické“ a měli utrum. Povolení k veřejnému vystupování se jim podařilo získat roku 1986, avšak pod názvem P.V.O. (Psí vojáci osobně) – pod tímto názvem jim vyšel roku 1989 i EP vinyl, a to v rámci edice Rock debut – zde jsou zaznamenány skladby *Psycho killer*, *Žiletky*, *Marilyn Monroe a Sbobem a řetěz*.

Kapela hrála zpravidla v triu a Filip Topol (voc, p), David Skála (ds) a Jan Hazuka (bg), počátkem 90. let se k nim přidal saxofonista Jírka Jelínek (v 80. letech s kapelou hrává na koncertech jako host, po albu *Mysi v polích a jiné příběhy* odchází) a krátce nato vystřídal Jana Hazuku na pozici baskytaristy Luděk Horký. V počátcích hrál s nimi kytarista Vítek Krůta, později také altsaxofonista Petr Venkrbec, saxofonista Ivo Lorenc, kytarista Jaroslav Fensterer, houslista Jiří Zavadil či houslista a kytarista Pavel Cigánek. Domovskou scénou Psích vojáků se stal pražský Junior klub Na Chmelnici (nyní působící v Paláci Akropolis), odkud je rovněž záznam z alba *Nechod’ sama do tmy* z ledna 1987. Psí vojáci zde pře hráli reprezentativní výběr ze své tvorby z let 1983–1986. Nahrávku pořídil Oldřich Šíma na stroji Aiwa AD-F 660 a album vyšlo roku 1995 u vydavatelství Black Point.

Ač jsem na koncertě Na Chmelnici osobně nebyl, tak i takto reprodukovaně je záznam náramně silný, a to i přes otřesně nazvučený rytmičák Davida Skály, který zní spíše rušivě, jak někde v průjezdu, a to nejen ve skladbě *Pojď do průjezdu* z roku 1982. Úvodní peccce Hudba a kozel dominuje mimo indiánské výkřiky a výtečný text a zpěv Filipa Topola také elektrická kytara Jaroslava Fensterera. Na desce se také nachází velká hitovka PVO, a to *Hospoda* s textem Jáchyma Topola – tuto později Filip odmítal hrát vzhledem ke své alkoholové abstinenci. Od Jáchyma můžeme na desce ještě slyšet jeho zhudebněnou báseň *Zavři s* naléhavým zpěvem i textem: *„Zavři ta okna a upevni okenice. Asi jen smrt jde takhle potichu. Černé peří na prahu a drápek na skle.“* Parádní temnou freejazzovou atmosféru (se saxofonem Petra Venkrbce) má song Jen se tak projdi po městě z roku 1986, který jsem si kdysi v devadesátkách zpívali popití při toulkách městem (*Támble maj párek v rohlíku a vedle by ysis mohla dát pivo. Ale radši tam nechod, fakt neblbni, nechod tam*).

Nejspíš jedinou „veselou“ písní na desce je *Už je to let* z roku 1982, kde Filip zpívá: *„Už je to let, co sme se neviděli. Ze jo? Už je to ale let. Vůbec si se nezměnil. Víc kouríš, víc piješ. Víc žvaníš, mén jš, tak proč ses proboha podřezal?“* Píseň Jako kdyby jehla z roku 1985 na mě působila vždy velmi sugestivně, a to nejen díky rychlé repetitivní pianové lince, ale taky Filipovu textu: *„Rychle jehla do stran bodá, nožem proti jehle – to se podá. Nepřišla si zase ke mně, zvoni země zvoni země. V igelitu modré tělo, co se to zas přibodilo?“* Ze stejného roku je i skladba Volá mi známá, kterou v roce 2015 předělal i Martin Evžen Kyšperský s kapelou Květy na tributovém albu kapele Psí vojáci s názvem *Sbobem a řetěz: Písně Psích vojáků z jiného úblu*.

Filip Topol v 90. letech 20. století, foto archiv

Na albu se nachází i Filipem zhudebněný anonymní text německého autora z 12. století (v překladu Ivana Wernische) s názvem *Žiju*. Ten Filip zhudebnil roku 1984 a můžeme jej slyšet i na desce *Live II* z roku 1993 či bestofce s názvem *Národ Psích vojáků* z roku 1996. Ikonická je zejména prostřední sloka: *„Den vychvaluj až navečer, ženu až bude po smrti, meč po bitvě, led až když po něm přejdeš řeku, svět nevychvaluj dřív, než vystřížíš.“*

Jak jsem uváděl výše, Filip zhudebňoval i texty americké spisovatelky a básnířky Sylvie Plath. Texty *Viselec* i *Slova* (v překladu Jana Zábrany) napsala krátce před svou smrtí – zemřela roku 1963 ve 30 letech v Londýně (sebevražda plynem, krátce poté, co dala snídání svým dvěma dětem) – jednou jsem se při toulkách Londýnem náhodou ocitl u domu, kde bydlela – s kamarádem jsme popíjeli laciné polské lahváče kousek od Camdenu na lavičce ve stínu a koukali na barák před námi s nějakou pamětní cedulí, po chvíli mi to nedalo a šel jsem se podívat, co je tam napsáno – a ano, bydlela tu Sylvia Plath. Překlad básně *Slova* si dovolím uvést celý:

Slova

Sekery, po jejichž úderu zvoní les, a ty ozvěny! Ozvěny prchající z jednoho středu jak koně.

Míza tryská jak slzy, jak voda toužící znova scelit své zrcadlo nad skálou,

kteřá se drobí a mění, bílá lebka, pozřená zeleným plevem. Po letech je potkávám na silnici – –

slova vyprahlá a bez jezdců, neúnavný klapot kopyt. Zatímco ze dna tůň životu vládnou utkvělé hvězdy.

Krátce po sametové revoluci se kapela vrací ke svému původnímu názvu a roku 1991 vydávají dokonce dvě stěžejní alba, a to *Nalej čistého vína, pokrytče* (s hity *Russian mystic pop op. IV., Bílá a studená, Marilyn Monroe* či *Černý sedlo*) a *Leitmotiv*, která obsahuje v podstatě samé hity: *Nebe je zatažený, Hospoda, Chce se mi spát, Protínání, Dotkla* a temné, dlouhé (cca 18 min.) sugestivní melodrama *Kilián Nedory*. Z toho roku pochází také výtečný audiovizuální záznam z klubu Na Chmelnici, který jsem si, když jej Česká televize vysílala na dvojce, nahrál na VHS a vcelku často jej sjížděl a záviděl přímým účastníkům tohoto koncertu.

Psí vojáci v 90. letech 20. století jako kvartet, foto archiv

Roku 1994 mohli diváci vidět Filipa Topola ve filmu Zděňka Týce *Žiletky* (natačený roku 1993), a to samozřejmě v hlavní roli. Samozřejmě asi nejznámější Filipova skladba *Žiletky* prostupuje celým filmem, ať už přímo, tak svojí sklíčenou atmosférou. Po albu *Sestra* (1994) na texty Jáchyma Topola, kde Filip vyměnil piano za synták, nahrávají roku 1995 excelentní album *Brutální lyrika*. V té době taky vychází první sólové album Filipa Topola *Sakramiláčku*, na němž se podílela kompletní sestava Psích vojáků. Já se k Psím vojákům dostal právě v této době (končil jsem základku) a zejména album *Brutální lyrika* mi učarovalo a podstatně ovlivnilo v mém dalším životním směřování, podobně jako v té době literatura Ladislava Klímy, Egona Bondyho či J. H. Krchovského. Na albu bych ze všech jmenoval skladbu *Kruhby*, kterou později Filip rovněž odmítal hrát. Ale vybavuju si ji třeba z jednoho ročníku festivalu v Boskovicích na přelomu milénia, z brněnské Musilky, uherskohradištského Míru či hodonínského rokáču Pavouk, kde jsem zažil svůj první koncert Psích vojáků,

Psí vojáci v 90. letech 20. století jako trio, foto archiv

myslím v roce 1997 – a byl to úchvatný zážitek, na který jsem se tehdy těšil jak malej Jarda a bylo mi úplně jedno, co budou hrát. Odehráli výtečný set a já tam vychlastával do rána (čekal jsem na první ranní autobus do Kyjova), Filip Topol tam byl zmatlaný a miliskoval se tam se sympatickou fanynkou. Koncem listopadu 1997 přestává Filip Topol pít alkohol.

Roku 1996 vydávají rekapitulační album *Národ Psích vojáků*, pro nějž znovu nahráli třináct nejúspěšnějších skladeb svého repertoáru a zařadil na něj i archivní nahrávku skladby *Psí vojáci* z roku 1980. Po kompozičním albu *Hořící bolubi* (1997) vydává Filip Topol své druhé sólové album *Sřěpy* (1999, věnované právě závislosti na alkoholu a abstinenci) a kapela nahrává téhož roku výtečné album *Mysi v poli a jiné příběhy*, kde jsem byl unešený zejména z první skladby *Krasobruslař* (text Filip Topol):

Pořád vidím krasobruslaře jak tetuje do ledu znaky tajný vzkazy nebo klikiháky ach jak by chtěl aby tomu někdo rozuměl

Občas se mu povede zachytit moře v spánku a nebo zlomený ptáky na nebi ale on by chtěl aby si s ním někdo vyprávěl

Ta silueta na ledu bruslí jako o život a led pomalu a bez soucitu taje až jednou provždy pohrbí ty jeho srdceryvný jinotaje

Další studiové album vydávají roku 2001 pod názvem *U sousedů vyje pes*, přičemž titulní píseň je věnována toho roku zemřelému Mejlovi Hlavsovi. Na albu je již cítit zřetelné ovlivnění W. A. Mozartem, jehož hudbu (dle rozhovorů, co jsem četl, tak výhradně jeho hudbu) poslouchal Filip přes sluchátka při svých toulkách Prahou. O rok později vydávají instrumentální (!) scénické album *Slečna Kristýna* ke stejnojmennému divadelnímu představení, které vzniklo na motiv knihy rumunského spisovatele Mircei Eliada v brněnském studiu MARTA v režii Jana Šprincla.

Poslední studiové album Psích vojáků se jmenuje *Těžko říct* a bylo nahráno roku 2003. Po něm kapela vcelku často koncertuje – osobně jsem je viděl ještě asi dvacetkrát, a to jak na klubových koncertech, tak na festivalech, ale do studia již nezamíří. 19. června 2013, ve věku 48 let, Filip Topol po dlouhé nemoci, kdy mu byla i odebrána polovina slinivky, umírá.

Hudební publicista Vojtěch Lindaur o Filipu Topolovi a kapele Psí vojáci napsal (MS, 1988, zkráceno): *„Jeho hudba stojí mimo zavedené žánry. I když se Topolovo klasické klavírní vzdělání projevuje v jeho bře naprosto spontánně a skladby jsou strukturovány velmi neobvykle a členitě, dokázal během uplynulého roku vystavět repertoár s hity v tom nejlepší slova smyslu (následuje výčet výše jmenovaných písní – pozn. autora). Má v sobě sílu, dravost a agresivitu na první pohled hysterickou; pozorní posluchači však vycítí vnitřní disciplínu, plachost a pokoru.“* Publicista Milan Ležák ml. (Melodie, 1992) napsal: *„Získal si obdiv generace, která ho prakticky neznala, přestože nezpívá o tom, že všechno bude fajn… Zpívá o lidech. Jeho texty jsou příběhy, které sám zažil nebo je zaslechl v přítmi barů. Vypráví o kráse, která se zrovna někam poděla, která brozně chybí, ale určitě se objeví.“*

„V Psích vojácích bylo vždycky něco punkovýho. Pankáče oslovujeme jiným způsobem, než skutečně punkový kapely, ale mám za to, že s tím, co oni cítí, máme hodně společnýho.“ (Filip Topol v rozhovoru pro Rock & Pop 11/99)

Honza Bartoň

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Pokus o rozhovor se Standou Pencem:

Předmluva

Když jsem byl požádán, abych udělal do Uší a Větru rozhovor se Standou Pencem, bylo mi jasné, že jsou odlišné varianty situací, do kterých se můžu dostat. Jednou z nich je ta, že svolík rozhovoru. Také jsem se ale bál možnosti, kdy mou zradu v podobě začínající kariéry žurnalisty odsoudí a při mé příští návštěvě Milkovic jasně uvidím na jeho dveřích terč na šípky s mým obličejem, samozřejmě včetně šipek zabodnutých prudkým hodem přímo do mé tváře. Naštěstí k rozhovoru svolil, a tak vám mohu poskytnout tento rozhovor v podobě psaného článku až k vašim srdcím, pomocí česky psaných slov, které se skládají z písmen. Když se mě však Standa zeptal, co chci za rozhovor, a já se zeptal, jaký by se mnou byl ochotný rozhovor udělat, a on odvětil: *A co to je: jaké by jsi byl ochoten udělat rozhovor?* a při větě: *Já udělám rozhovor s tebou, podívej bele už to jede*, jsem nabyl dojmu, že mi bude vláda nad rozhovorem odebrána a moc nad rozhovorem bude z mých rukou vytržena. V ten moment jsem cítil jistotu ve svém historickém znemožnění. Nu což, ubalím si cigaretu a připravím si otázky. Rekl jsem si a tak jsem také udělal. Poté, co jsem sebral zbytky odvahy, zavolaal jsem Standovi, abych se ho zeptal na čtyři otázky, které jsem měl předem připravené, a než se rozhoříte proti mé osobě a budete mi oknem prohazovat kamení, protože si budete připadat ošizeni, tak si naserte. Jestli chcete jinej rozhovor, tak si ho prostě udělejte a neremcejte. Na to máme typické stereotypní občany téhle republiky, kteří remcají s pivem v ruce u televize. Část z vás nasereme, část z vás urazíme, část z vás pohoršíme. Pro ty z vás mám krátkou zprávu: pokud se vám to nelíbí a vadí vám to, neměli jste to číst.

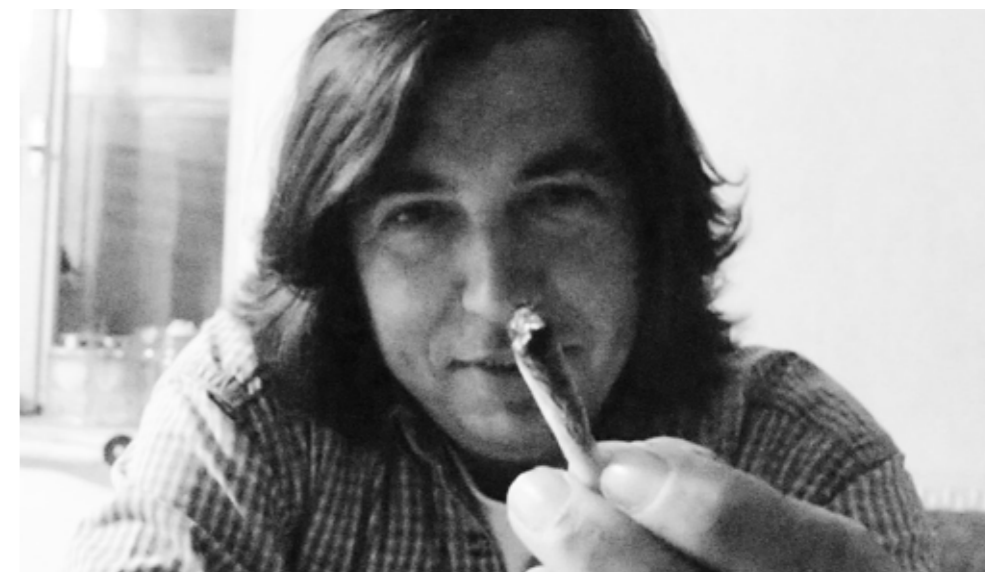
Rozhovor

Má první otázka zněla: Co tebe osobně přivedlo do undergroundové kultury? Z drubého konce se ozvalo:

No já se necejtím jako součást nějaký kultury, nějaký organizace, nějaký instituce, nějakýho sdružení, nějakých něčeho. Já si prostě žiju svůj život a jestli tomu někdo říká tak či onak, to je pro mě nedůležité. Takže se dá říct, že mě zajímá a vždycky zajímala svoboda, svoboda jednotlivce a svoboda uvažování a jednání. Av době komunismu, jedna z mála možností, kde člověk něco takového zažíval, bylo právě v hospodách mezi vopilejma máničkama. No ale po revoluci se to samozřejmě změnilo, část tehletech undergroundevých mániček odešla do služeb nově vytvořený tajný policie. No a dneska se z toho zbytečku undergroundu dneska stal Underground s.r.o. A to není nic pro mě.

Jako další otázka zazněla, co si myslí o Brně. Na to pobotově odpověděl:
Co to je Brno?"

Jelikož jsem nepochopil, že to je jeho odpověď, pokoušel jsem se otázku upřesnit a dovysvětlit potřebné detaily otázky. Bylo mi odvěceno:
To myslím stačí, ne?

Po uvědomění mne zaplavil můj vlastní smích, jelikož mi konečně secvaklo, jak byla odpověď myšlena. Holt se musím smířit s tím, že mě narození a celoživotní pobyt v Brně ovlivnil natolik, že jsem snížil svou mozkovou kapacitu tak moc, až nejsem schopný rozeznávat, co je odpověď, a co ne.

Jakožto třetí otázku jsem zvolil: Znáš Krákor? Popřípadě co si o něm myslíš?

Krákor jménem znám, znám spoustu lidí, co tam jezděj nebo se během let na organizování podíleli. Sám jsem na Krákoru nebyl, protože přes 20 let nikam nejezdím, ale podle lidí, který tam jezděj a vod kterých jsem si nechal různý věci vyprávět, tak těm se to líbí, takže je to perfektní. Protože prostředí je zjevně zajímavý podle fotografií, návštěvníci taky, muzikanti taky a vo to de. Aby se lidi hezky pobavili, měli z toho radost, měli radost ze sebe. A myslím, že v té části tý země, kde jste, to je nejdůležitější, akce tohohle typu.

Jako poslední otázku jsem měl nachystanou otázku, zda je horší myslivec, nebo fízl.
No z ideovýho hlediska jsou oba kretění v rámci profesí. No a potom se to zjevně rozděluje podle jednotlivých osobností.

Poté nám lehce začalo skomírat spojení, na což mi bylo odpovězeno:

Ty vole já jsem odešel poprvé doprdele. Kde jsme to skončili? V životě jsem se nesetkal s žádným myslivcem ani s žádným policajtem, kterej by byl normální. Policie mi nikdy v životě s ničím nepomohla a vždycky mi jenom škodila a myslivci, co žiju v Milkovicích, tak mi zastřelili pět psů. Pro mě je to verbež, bez ohledu na to, jestli je to fízl, nebo myslivec.

Když jsem nad touto otázkou uvažoval, při debatě s důvěryhodnou osobou, bylo mi řečeno, že mi bude odpovězeno něco ve stylu, že každěj policajť je tak trošku fízl. Na to mi Standa odvětil:
To je taky dobrý, ale to já si nemyslím. Možná jedinej jako trošku myšlením, ale větší pravomoc v rámci tohoto má Stráž přírody, to si můžeš takovej vodznak

nechat udělat, a ti potom maj mnohem větší pravomoc v přírodě než myslivci. Adneska už naběhli na to, že voni kontrolujou všechno těm myslivcům, vod zbraně, přes alkohol v krvi, přes výzbroj, prostě přes kdeco, takže voni taky dostávají čočku. Ti staří myslivci, ta verbež, ti kretění úplně debilní, tak to už je většinou v prdeli. Mně vadí na myslivcích především to, že nejsou schopní a ochotní se o zvířata starat, že ta pointa je lov. Pointa není starat se o zvířata. Voni říkaj, že myslivost v Čechách je národní tradice a na základě toho se ten zákon nedá změnit v tý poslanecký sněmovně. Mimochodem víš, že změnili zákon, že i místní oddělení policie smí najmout místního placenýho agenta? Jak ve Švejkovi. Tohle udělali tydle čuráci, vem si todlecko, policie má pomáhat a chránit, to znamená předcházet trestným činům. A tadydle voni třeba rok a půl koukaj na dealera tvrdých drog, který to dealuje prostě sedmnáctiletým holkám, který jsou v devatenácti úplně v piči, a voni ho rok a půl sledujou. Aby prej nasbírali dostatek důkazů, ten člověk pak dostane tři roky, ale ty lidi který zlikvidoval, tak to už nikdo nepočítá. A to by měla bejt podle mě otázka policie. Ještě ti k tomu řeknu jednu věc, a ta se ti bude líbit na závěr, Policie v době totality chrání státní moc proti občanům. A v době svobody se společnost brání proti největším deviantům tím, že jim dává uniformu, že jim vytváří denní program, cvičení a různý pičoviny. Tou uniformou a těmadle věcma je označí, aby lidi věděli, kdo jsou ti největší idioti.

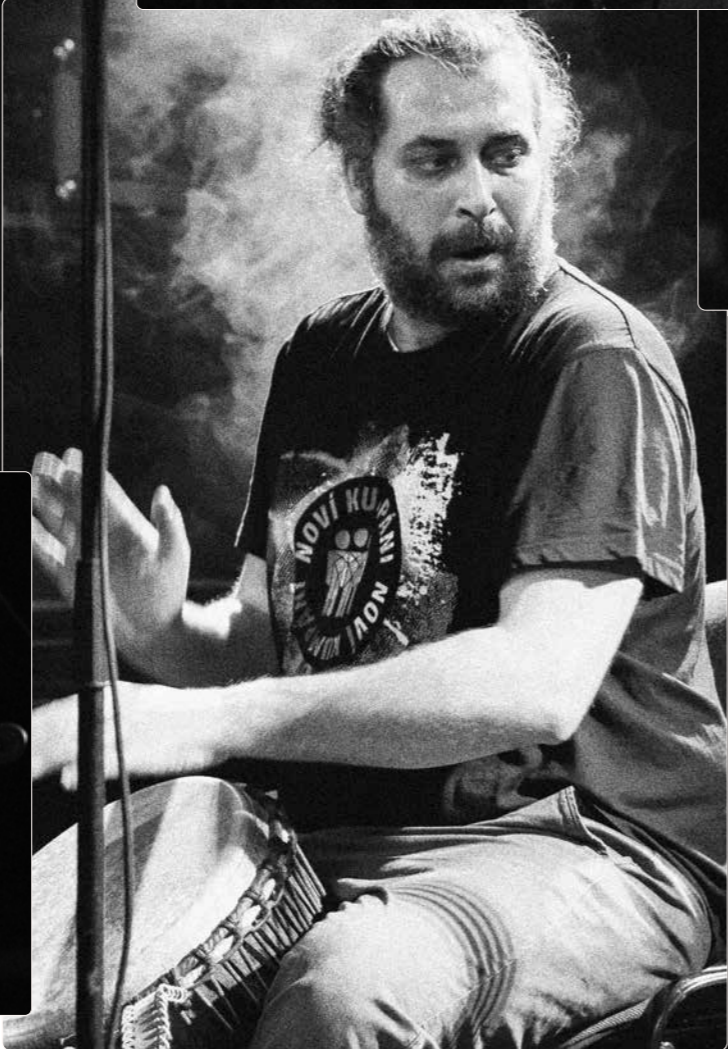
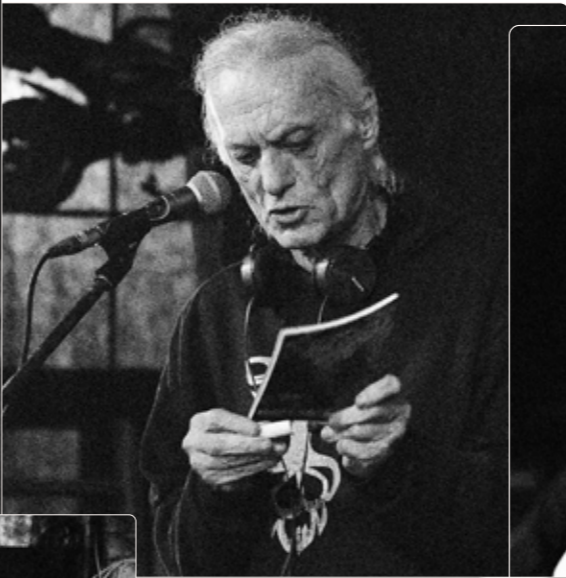
Měla to být poslední otázka, ale bylo mi řečeno, at se zeptám ještě na jednu, at si můžu pak třeba vybrat, takže jsem musel zapojit své improvizáčnické schopnosti a něco rychle vymyslet. Zeptal jsem se, proč soublasil s rozhovorem.

No situace je jednoduchá. Já jsem před sedmi lety uzavřel veškerý veřejný aktivity a na základě toho jsem přestal dělat rozhovory do novin a tak různě. Ale tendlencten časopis, tak to jsem udělal výjimku.

*Otázky Mates Odlitek
foto archiv Standy Pence*

HOTEL JACOB BRNO

UBYTOVÁNÍ NEJEN PRO HONZU BARTONĚ Jakubské náměstí 7, Brno

Podivuhodné necesty: NECESTA DUŠE DO VNITROZEMÍ TĚLA

„Musím zase za brány Ráje, však jedno, Bože, vím, i KDYBY ses rozžerájel, už se tam nevrátím.“ (Homér)

KDYBY opak nekoval okovy kujónskou kovadlin/ou obavy KDYBY zřetězení nechrastilo řetězy KDYBY proměna byla tím zač nevinně se vine mezerou hra/nič/ní zóny

KDYBY světlo scelit se osmělilo na expozici pozí/tří snímek KDYBY chuťový ráj to na pošmak vymknul kompresi z kontextu kořenové vazby vz/tahové tradice

výuka oka u/tekla výlukou východu výlevkou letu od podzimu k létu už jsem tu? sláva nazdar úletu z/čista nejasna

KDYBY vně nebylo externalizací niternosti nebylo by odlišností KDYBY obžernost obsírnosti i na výšku povznesla se do nebyvalých hlubin

že/ne ho to klikatě rovnou za nosem hotov sotva sem sen přišel aby už zase utikal

pros/tě doneslo ho to až do/dnes a teď nezná mezí mezi předtím a potom se toho vejde pěšinka z cesty sejde

nestyd' se teď s/něsti pravý úhel ohleduplného úlehu v oblasti oblosti vznešenost způsobuje přistání most od sebe k bližní osobě

větší než probuzení rozuzlení bude všude však ho neubude už nyní od/jak/živá neví kam v/kročí

co s počátkem uprostřed? po čem? za čím? co s počtem? o krok napřed šlape si na jazyk strmí s/nad se/tměním jme se zájem za zády levitace

ku/předu nit přede nit neví kudy údy pod/strčí co s čím

v/jede na velbloudu je-hlá šeptá niti do ouška

KDYBY se ten pohyb nerozptyloval i trať stráví a/ž byvší bude spolu opět při síle a/ž si slu/nýčko načeše nadšení nade vše

ni decibel nazmar nit nicméně nic visí ve vzduchu rozkošatěl ovocný koš to je celý on

proč bychom se netěš/šili když nit máme skrze suk/no sluneční nit nic nic nebolí přede pře dopředu

proč bychom se neseš(-i-)li nit dobře to snáší dopředu přede-li pře říká sudička předem u stavu v ústavu nit přede/vším

poroučí ústům Ústavy puš' se púste nesváděj děj pod stůl nad rámec teď už to půjde samo

s někým potom a/ž kam dojde dojem či den pojem polkne naprázdno pojď/mé...

přechodností po přechodu necesta se nese i zde do kopce voda teče míjení je minulost či už zítra bude

dnes a/ž do večera metodicky položená pověra dříme a/ž do dříve vstupuje do nohou mou/tvou tmou světlo se prolétá

nití nitro nítí nit nic terčem bude teď i projektilem zpátky půjde vleže než se naděje

bude tam kde je a dál pak taky směr po/d-ni ne/našel necesta obličej nenosí je-li den jasný není nad ni

padni komu padni kolovrátek prvočinitele přede předem NOVÉ apriori reprodukce

NOVÉ projekční JAKO KDYBY NOVÉ el niño nano/vlákno eňo ňuňo cívku po/tkalo noc prchá před rozedněním přes ok/ráj

KDYBY dálky nebyly sblížením nemusely by u toho být pokud to káď uchem ujme nebýt jinde KDYBY protichůdnost sešla z cesty zmizela by půda pod nohama

KDYBY cíl nebyl výmluvou východiska KDYBY uši tušily co náušnice na sebe ušily nenechaly by lalůčky píchat lůžka louže

hrrr hra se hrne hraje průběžně neběžně nebezpečně něžně ale vážně už neví váhá co se závažím

všemi ne/vši/mnu/ta no/ta poslední minu/ta první konec básně začátkem románu

se/jdou se v osivu tma jak v ranci pořád něco žmoulá rituálně se tulí culí toulá ryje v rámci

jed na ni první jednání dějství dětství v batohu zamotanou touhu nos nese se

KDYBY bdě/lost spánek uspala den by se protáhl a vyzývavě zívł možnost v rámci nutnosti hoří nedočkavostí

KDYBY pohyb nebyl důvodem zlovolně povolným nepovoleně pozvolným KDYBY nutnost nepotetovala důvod KDYBY potřeba nebyla potřena

KDYBY svoboda byla spatřena nečekala by až za/hřmí JAKO na zavolanou gramáž skákala by radostí ošatku odložte si v baby-boxu

KDYBY si se ta cesta pře/cedila a nelámala si hlavu s pře/sedáním neměla by teď zlomeninu lebky KDYBY s dočasností se zapletla v zlomenině zeleniny změny

na soutoku KDYBY dejme se na pochod ani KDYBY nos co noc nepřel se s vůněmi světlo nepostojí

čím byl by střed KDYBY nebyl střetem kde našel by odpor oporu? dolů jako nahoru vede hra/na střenku

KDYBY nepřibývalo toho co ubývá z oka obrazu KDYBY kazem zákazu nebyla díra v oplocení den/ta/ta cení zuby

KDYBY planou iluzí pláně nebyla pře/šle/chtěna kultivace kultu KDYBY divinace neporodila údiv údy by nevěděly co s údajností dokud by je to nepřešlo

může si za to sama možnost? Harmagedon her hormonů hor harmonogram extrakcí je na trase zraňován

KDYBY se... ohni/šti neříkalo hranice nepálila by si prsty bělmo by se bděle udatně vydalo do jinam

ani nit by nezůstala suchá KDYBY slova ne/byla učiněna bez příčiny včera i vždycky nepřičily by se činu čidlem pří/činy

KDYBY nebyla jiná nebyla by vězněm úžiny KDYBY ze slz ne/na/ros/tla jí křídla KDYBY udatné písmeno bylo nebylo KDYBY jiné nebylo záměrně vzájemné

KDYBY celý den bylo ráno lesní tišinkou vyvětráno KDYBY nalezené nehrálo si na ztrátu zvukem dobrozvyku nešimralo by ššš šišinku

KDYBY estetická habaďura ne/byla plodná KDYBY černozem byla bílá KDYBY zarytě tekutá sekunda sekundárním efektem ne/byla

KDYBY si oči z panenek slídu slízly otočily by cestu proti cíli?

KDYBY loňské s/něhy mohly se neomylně mylít

KDYBY slzy vysídlily stíny stíhy KDYBY se pomíjivost byla nepominula minulost by neminula nesestoupila by na ni milost a nepočala bezčasi

KDYBY poutavost nebyla tak nespoutaná potulka by neměla toulec po ruce palcát pulzu pod palcem touha nevěděla by kam a ona neví

kam se to otočí má krásné obočí i oči na jedno už skoro nevidí nic jí neunikne běžte někam...

KDYBY ty volnočasové aktivity nepáchaly na sobě násilí vůně by se asi zbláznily nezvoudí-li píle shoří v pilináči

i řekla si letmost dostačí... prostoupena níží polyká polekaný polyekran aby si blízkost neublížila

KDYBY jiné než obrazné nebylo nutné... vzbud' mne bych pozpátku se uviděl jako šnečí či česnečí pohádku lopuchové lo-fi finty vůně

KDYBY odstín údajnosti ušel o kus dál šálku šalby utrlh by ucho pochod pochopil tak už to chodí...

KDYBY pohyb nebyl důvodem zlovolně povolným nepovoleně pozvolným KDYBY nutnost nepotetovala důvod KDYBY potřeba nebyla potřena

KDYBY svoboda byla spatřena nečekala by až za/hřmí JAKO na zavolanou gramáž skákala by radostí ošatku odložte si v baby-boxu

KDYBY zdi na sobě nekonaly násilí umí/stěny umíněností obecnosti netrmácel bych se k neznámému cíli beze stěn... musím mazat nazad a pak... každé vpřed je návrat

necestou pře/kladu homo in/vertus subdodavatelem sebe klíčení nemá kosti stud/na sama sutanou sklíčenosti

slznou slinou ornamentu láska se rozlévá soutokem slz tajem tání to/nutím na druhém břehu k běhu nutí slimáka v záběhu

ten tam... a zpět coby dup tma tam břeh opepřit peŘÍM chvátám aby se necesty nepletly pod nohy křidlům aby se to se/šlo

všechny cesty povedou ve dvou dokud by je to bavilo či nezabilo třese se trasa v stresu třesku tře se o představu přítomnost přítom není při/četná

substrát ztrát neví koho čeho čím sem situovaný neví kam vně vemknout štace začíná se ztrácet

kam se dál trmáčet tratoliště dovnitř vchází trase to dál nedochází nebe se otevřelo a tak se to opět stalo

vstalo nové ráno jako KDYBY představa vypadla si z oka různost razantně růžová nachová se ani nezačervená

a pak smyslům věř vtělují se vs/tříc předtuchou bez potom po puchu ani sluchu rostlina rozesmátá vůní

šed' teď v šoku superškála štká na boku konvektivní zcela neví co a koho v žoku tam/hle v hustníku

KDYBY evidence před/pokladu nebyla vmetkem jevu no jasně... dříve než já sen má básen' jásej!

KDYBY odstín údajnosti ušel o kus dál šálku šalby utrlh by ucho pochod by pochopil co je předt/ucha

KDYBY toho oka okolnosti v soukolí okolí nebylo nicméně už je toho dosti... sen snad to rozchodí

Luboš Vlach

Lapač snů: Jména

Normálně si za denního světla nejsem schopen zapamatovat jména dvou lidí, se kterými se seznámím. Ne, že by mě nezajímali nebo mě neposlouchali, jen rychle přejdu pozorností k jádru toho, proč se vidíme. Jejich jméno je pro mě otisk tváře, nenápadný pohyb, někdy jen vůně.

Normálně mám problém zapamatovat si jméno i lidí, které znám dlouho, ale zapadají do nějaké grupy – Mira nebo Milda? A ten dobrý borec, co se sním potkávám každé tejdén, je to Jirka nebo... nene Pepa

Tak tohle mě udivuje od první vteřiny. Scéna je jako kulisy, nejsou namalované, ale mají jen dva rozměry. Čas plyne tak o setinku pomaleji a celé to na mě dělá dojem jako z doby Franze Josefa. A v Praze! Osoby jsou reálné, ale to je nepodstatné. Ale... všechny mají JMÉNA. Celá jména. Jméno a příjmení. Neustále se celými jmény oslovují. Já se představuji tím jménem, celým jménem. Jako by byly naše obličejové nečitelné. Místo obrazu zaznělo jméno, a nahradilo tak obličej. Neskutečný a dlouhý jména, který si hlavně neustále pamatuji. I to svoje Jméno.

To, že řešíme nějakou důležitou pičovinu, si už ráno nebudu pamatovat a nahradím si to pleonasmy. Ale ty jména si pamatuji celý den. *Dobrý den, (Josef Konvička) potřebuji poradit s uzlem. Mohl byste mi poradit, pane Krejčí?*

Proč to chcete řešit se mnou?

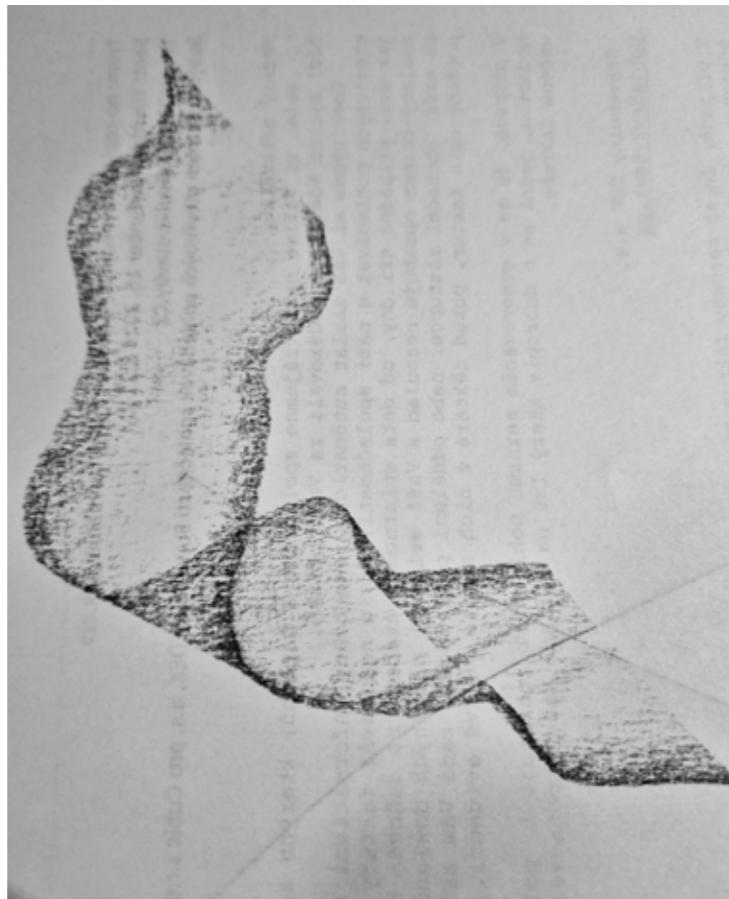
Prej ste panečku machr domestikovaný zvířectvo a taky uzle.

Posílá mne Klára Radimská (sic), ostatně můžeme se jí zeptat, už vede krávu. (Veterinář Dalibor Rozsypal mlčí).

Ale já učím na klavír?! Vůbec netuším, proč to chcete vědět po mně? (a takto nějak to trvá půl snového dne).

Krom výše uvedených potkávám ještě pořád další a další jména, Hospodyně (asi) Pavlína Drápalová, Úředník Vilda Dratva, Alenka Votavová Jírová (ta byla divná), vtipnej Venca Konopník (ale tady šlo o flashback staršího snu o Jawě, šmíru a voňavém 100oktanovém benzínu). Pak dva, co vypadali jako Tytliták a Tydlitke, kteří, protože byli dva, se představili jako Karel Jeroným.

A všichni mě oslovovali *pane Krejčí*. Vlastně mě štváli, a tak jsem se probudil.

U oběda luštím křížovku. Celkem rutinně. V Reflexu. Protože ji luštím každé tejdén (cejtím se starej), a tu křížovku tam sází asi furt stejnej maník (nebo stejnej program), tak dost věcí vypíšu automaticky. Až na jednu:

Jméno českého skladatele Krejčího.

Iša. Iša Krejčí.

Do hajzlu, proč se mi nezdá každé večer vo ženskejch.

Stanislav Hoplíček

Úhly pohledu: Důležitý muž s lejestrem

Celý život čtu onu kritiku byrokracie. Vždyť už Hašek s Kafkou ji dokázali mistrně rozebrat.

Ve středu kritiky stojí muž, zbytečný úředník, který si chce udržet své teplé místočko, ale když nemusí, nepředře se. A jelikož pracuje v obří instituci, stačí mu občas jen vzít nějaké lejestro/formulář a vyrazit z druhého patra do třetího na jiné oddělení, kde dostane štempl a vyrazí zase do prvního patra, kde dostane jiný štempl. A než se naděješ, je skoro konec pracovní doby. Lidé na to právem nadávají. Dokud se neocitnou v roli toho nešťastného úředníčka. Já už jsem jednou takové zaměstnání měl, sice jen na rok. Teď dělám trochu něco jiného, ale

taky si občas můžu dopřát luxus úředničiny. Zjistil jsem, že mi ubývají síly a často už prostě nevládnou takové pracovní tempo jako dřív. Potěš pánbůh, když mám dobrých 25 let do důchodu, ale co už, říkám vám jen, jak to je – energie mám prostě míň. A někdy se potřebuju protáhnout. Potřebuju rozproudit krev. A objevil jsem krásu právě toho chození s lejestrem. Užívám si to. Je to samozřejmě zcela zbytečné. Víím, že do oddělení na úplně opačném konci budovy půjdu za hodinu po cestě na oběd a mohl bych klidně počkat a donést lejestro až při cestě. Jenomže já se potřebuju protáhnout. A tak vytisknu jednu fakturu – lejestro a vydám se na dlouhou pouť

po budově. Nepoužívám výtah, protože schody člověka nejvíce proberou. A tak jsem se stal oním zbytečným mužem s lejestrem, který chodí s lejestrem z oddělení do oddělení a jen doufá, že nepřijdou škrty a že jej nevyhodí. Takhle když to popisují, tak to zní strašně depresivně. Jenomže ono to depresivní není. Já se protáhnou, po cestě si dám v bufetu kávu, odpovím na pár textových zpráv. To jen ostatní mě nenávidí – ten koncept zbytečného úředníka s lejestrem, kterého si musíme platit, zatímco my tvrdě makáme! Ale nenávidět ostatních je něco, s čím se všichni musíme naučit žít.

Vojtěch Landa

Důkazy: Festival Homér's memorial

Klub Unleaded coffee, 13. ročník, byl pátek 17. 1. 2025 Fotografie uprostřed čísla Jan Mikolášek (2, 3, 5, 6, 7, 8, 9) a Michaela Dumbrovská (1, 4, 9, 10, 11, 12). 1, 8) Miloslav Nepil / Noví kumpáni, 2) Lovec / Koe, 3) Luboš Vlach křtí revue DNO, 4) mladí a klidní, 5) Radim Babák, Tomáš Vtípil, Honza Bartoň a Helena (Pěnička) / kolektivní vina, 6) Vojta / Pěnička, 7) Radim Babák tahá, 8) Jirka Posker / Noví kumpáni, 9) Tomáš Vtípil, 10) Jirka Foukal / Noví kumpáni, 10) Balet ČS rozhlasu s guslami, 11) Helena / Pěnička.

VRATISLAV BRABENEC
A RICHARD PECHA

UDĚLAL JSEM DOBRĚ

Že k rumu koupil jsem i piva,
abych to nadšení zrána
típnul.

Vymyslel jsem to tak.

3.9.2024

ANI

v nejdlehlších světa
kouřech nenajdete něco tak
odpudivého nebo nového,
objevného, co by potěšilo.

Aspoň na hodinu.

Průzkumníci, se
kterejma jsem
procházel -

prolejlal prales

v B. C. vyprávěli

o brazilským

pralese, kde na

jednom stromě

žilo sedm druhů

mravenců a

z toho tři byly

zatím neobjevený.

Pak jsme se

v pralese ztratili.

Taky vyprávěli

o Malajsii, kde

slonům postavili

most (bambusovej

asi), aby jim

migraci zkrátili.

Sloni na most

nevstoupili.

Kejval se. Zvolili, ti sloni, zacházku asi

800 km. To se mi líbilo.

Překvapil jsem je, když měřili kyselost

potoků, co tekly kolem snad každých

dvacet metrů

Koukl jsem na potok a řek - Ten je

kyselejší.

- Jak to víš, ptali se vědci, co objevovali

v Brazílii, že co strom, to novej

mravenec.

VR
ŠO
VI
CE
20
16

- Semenáčky tsugy jsou
zažloutlý - to tou kyselostí
zvýšenou.

Zpozorněli.

K jezeru za pralesem jsme
nedošli. Začalo se už v pět
stmívat.

Koruny stromů
nepropouštěj paprsky.

9.9.2024

PRAŠIVEJ PES

Prašivej nebo praštěnej, to
je celkem jedno.

Nemá už sílu se politovat,
ani jak to předvádět, komu
a kde.

Zaštkání, zavytí, by ho
porazilo.

Už se to nedá
zapudrovat,
zašminkovat,
schovat. Rozklad.

Tuleň vyplavenej
na břeh.

Mrchožrouti už
se slétají.

Zase jedna
věta na snadný
zhudebnění.

Sebelítost je
ta prašivina
s praštěností.

Vedro je nužná
výmluva.

Prašivej, právě
palicí praštěnej
tuleň v rozkladu.

Rozmar a
rozmarýna, hlína
padá do tvýho

klína.

Nebylo na rakev, milá...

Daleko ke stromu, kmenu vyvrácenému a
vyplavenému v bouři. Ty romantiku!
Tuleň.

Tuleň flagelant se culí, hraje mu

k tomu na mořskou řasu nataženou

na kontrabasu George Mraze a Petra
Tichého.

9.9.2024

Svjet podle Květuzora: Božská

Celý den samá nepříjemnost, pomyslel si pan Ost. Potkával totiž lidi. Byli to cizí lidi, ale jako by ty ksichty už někde viděl!? Neměl rád ksichty a neměl rád hokej a neměl rád hlavně lidi, tento Ost. Já ho znám a vidím mu až na tlustocha.

Druhý džbáněk piva, stabilizoval mozek a druhá šampélka jumíčka ovládla trás. Třetí pivo rozněžnilo pana Osta k dobráckému výrazu vůči spolupíči Josefu Tykadlovi, několikrát trestanému strůjci hrdelních zločinů, zvaného pro jeho škrtící zálibu rovněž Taťána. Pan Ost Tykadla toleroval, nakonec nejednou se pan Ost napařoval a dráždil ostatní přítomné vagabundy nepřístupnými urážkami a vulgárními výkřiky, typicky provolával *všichni ste čuráci*, ovšem když měl za zády Tykadla, ostatní vagabundi pro změnu tolerovali hřmícího pana Osta, který si s dalšími doušky připadal zase o něco silnějším, větším a neporazitelnějším panem Ostem, jak v držkování plném decibelů, tak v případné pěstní rvačce. Den za dnem, jinak distinguovaný Pan Ost a recidivista Tykadlo ve smrduté nálevně, neoddiskutovatelná spolehlivost na tomto světě, jako slunce, když zase ve svém stereotypu odpluje za horizont a tupě zhasne. Blik.

Jednou se stalo něco do toho času nevidaného, pan Ost seděl v nálevně bez Tykadla, a co bylo ještě hůře představitelné, dokonce s bytostí opačného pohlaví! Mimoňům od okolních stolů z toho výjevu padaly protězy do piva. Tykadlo seděl jinde. Dočasně, definitivně. Ženská panu Ostovi zdatně sekundovala s pivy, působili vskutku jako dobře sehrané duo. Snový pár. A pan Ost poroučel další piva a smáli se jeden na druhého a zpět jako na tenise, který pan Ost nesnášel, a cukrovali, a pan Ost občas někoho ponížil krátkou sprškou vulgarismů, aby se zase navrátil k námluvám vůči prsatci, která, jak si vysnil, bylo jeho hurónským chováním fascinována.

Pan Ost s rostoucí zahrádkou piváků na cechu rostl. Ze spršek nadávek se stala vichřice, prsatka koulela ušima a pan Ost burácel čím dál intenzivněji, až mu jeho nabobtnalé ego srovnal průměrnou fackou jeden bezvýznamný dědek, co už nekončící pokřikování nevydržel. Pan Ost bezprecedentně knock-outován, odkymácel se pod stůl, k nohám bordelkama skrývající křečové žíly, k nohám své prasnice. Tato všemožně vyvinutá uměle rusovlasá žena dala najevo svou nelibost a naproste odhodlání zvukohanou, kterou lze nazvat snad nejpřesnější totální smrták, či absolutní békot. Vagabundi utíkali z restauračního zařízení, doprovázeni salvami krve z ušních bubínků, a s panickou mimikou výkřiků, jako by je Munch vymaloval. Hejno surikat připomínal i personál za hory za lesy prchající, až zůstala hospoda dočista prázdná, až na právě procitnuvšího pana Osta a jeho rusovlasou záchránkyni.

Pár vypil ještě řádku samoobslužných piv a pan Ost se nechal, ani ne tak skrz bezpečí, ale přesto, doprovodit do svého příbytku, kde byl rozhodnut gazelu, odměnou za svoji záchranu mezi pitím piva, prznit.

Pan Ost dávno nebyl uvyklý dámské společnosti a nikterak obzvláště nebyl ani vzrušen, vlastně si matně snažil rozvzpomenout, jak hrátky se samicí probíhají a co vlastně se od něj jako prý příslušníka silnějšího pohlaví v takto prekekérní situaci očekává. *Nejdřív se váleli, váleli v posteli, pak jsem se narodil, včera mi říkali*, vybavil si záblesk početí pan Ost s Idiot Crusoe. Úryvek si způsobem svým vlastním falešně zabrbal pod fousy, aby další pasáže o fetu instinktivně vytěsnil.

Pan Ost z kumbálu vytáhl rouru s hadičkou, ucedil obligátní *pardon* a uklidil se na toaletu. Zkusil párkrát probrnknout cabana, nafackovat mu, aby se probudil, ale všechno marnost. Výhonek pana Osta nejevil sebemenší známky ani nejmenší spolupráce, a to ani při vzpomínkách na pitky s Tykadlem.

Pan Ost musel jednat, nasadil na plechovou rouru plastickou trubičku a zatřepal. Shrnuł si předkožku a aplikoval PU pěnu do všech zákoutí své povadlé chlouby. Pěna začala pracovat a rozpínat se, kam jen mohla, pěna začala tvrdnout, ale pan Ost nepanikařil, kapesním nožem okrájel přeteklé okraje šulinovy do tvaru kyje, vyrazil obratně pln přesvědčení k loži, kde se toužebně vyvalovala bujná Venuše.

Pan Ost zbytky pěny nastříkal do rozkroku vilné záchránkyně, plechovou rouru i s aplikátorem odhodil, a tato si v koutě ještě dožila svoji vlastní ejakulaci mezi vypitými lahvemi od piva. Pan Ost odhalil svůj pěnou vytvrzený, zčistajasna mohutný kyj, svoji koženou rouru, a madam jen stačila, co mohla, roztáhnout macatá stehna se shrnutými bordelkami, řeky křečových žil řvaly do světa. Pan Ost byl vevnitř, PU péro vrážel do bobtnajícího bujícího zázraku jedenadvacátého století, mísícího se uvnitř s močidly vrnicí slonice. Alespoň byl o tomto vrnění přesvědčen, tento Ost. PU pěna dobobtnala a vytvrdla, a tehdy byli Pan Ost a madam Monika, takto se jmenovala, jedno tělo, tak jak si to přál Bůh.

Motiv: *Květuzor Škvírkó*
Překlad z Květuzorštiny: *Ymanuel Houslička*
Ilustrace: *Ferdinand Chlast*

Básník ulice: Verše baladické, avšak nikoliv bez naděje

Tu být, no proč tu být?
Tak jest ptáno
Proč do moře soužení
Našlápnout každé ráno

Ať jsi Hamlet nebo Oidipus
Caesar či jen kmán
Tu touhu ze své hrudi pusť
Být šťastně milován

Zvlášt jsi-li zrozen z jeviště
A pochován v šatnách
Být spokojen je nemístné
Duch dramata straší dál

Kdo tam, ach zase vy?
Vy přišli jste se dívat
Jak dánský králevic
Šaškovu lebku svírá

Však hleďte, teď okřává
To vlasy na ni raší
Oči mrkají
A ústa chtějí kaši

Mám rád vůni
Mám rád vůni
Vůni smůly
Vůni smůly
Pro ni běhám po lesích
Jenom kvůli
Jenom kvůli
Těhle vůni
Těhle vůni
Do Tebe jsem narazil
Stálo Tě to
Pár odřenin
A mě zase
Pár omluv
Už jsme se pak
Neviděli
Šla jsi prý
rovnou domů
mám rád vůni
mám rád vůni
vůni smůly
vůni smůly
ta mě šťastným učiní
každou chvíli
každou chvíli
kdy mi chřípí
kdy mi chřípí
plní přáním nevšedním
a tak přičichávám k jedlím
ke smrkům a javorům
zatímco si kdesi chodíš
nevěřím na náhodu

Strádám
Bez Tvé přítomnosti
Jásám
Když slyším Tvé klouby
Křupat
Na mé posteli
Pátrám
Po tvých vlasech na polštáři
To, když zdá se
nabrala jsi
Mrzké zpoždění
Hádám
Kdo v tom vězí
Že mi madam
Dlaň nesvěří
Usínám a
přicházíš
Zestárl
Jsem aspoň o rok
Vyčítám
Ti trapně ticho
Zatímco
Se rozplýváš
Jak sen
Kamsi do ztracena
Když se
Náhle rozednívá
Prý se
Už nevrátíš
Strádám
Den o dne méně
Chátrá
Vzpomínka na Tebe
Játra
To odnáší

Proč se na mě štěstí
Už neusmívá
Proč se směje za zády
Jak mrcha bláznivá

Proč se už stmívá
Proč nevím, kudy kam
Proč mi utíká čas
Jak vyděšená laň

Proč se člověk rodí
Na tenhle ten svět
Proč mu neodpoví
Ani moudrý kmet

Zatímco je dítě
Zatímco už sní
O lásce či víře
Ve smysl všedních dní

Šimon
básník ulice

Traumerův sloupek: Kámoška s výhodami

Může to být už téměř čtvrt století, co jsem jednomu svému bývalému známému koupil v sexshopu nafukovací pannu. Byla to havaj jako hrom, taková ta super kámoška s výhodami a třemi otvory té největší lačnosti ze všech lačností na celém světě.

On byl tehdy zrovna sám, opravdový ženský o něm tvrdily, že je suchar, a tak mu takováto samice přišla náramně vhod. Fungovala skvěle. O tom nebylo žádných pochyb. Dotyčný známý si s ní užíval ve všech polohách a byl plně spokojen. Ona byla pokaždé plně naplněna, což byl také její hlavní úkol i úděl současně. Dal jí jméno Pamela podle mentolové masti, kterou si v dětství natíral pytlík. Pamela byla úžasná tak, že víc úžasnější už nemohla být. Neodmlouvala, držela, sála a hlavně na rozdíl od ostatních žen mlčela. To byl její největší atribut, který žádná opravdová nemohla nikdy překonat. Spávala vedle něj v jeho posteli, tichá a oddaná.

Jednou jsem ho navštívil se svojí tehdejší přítelkyní Evou a ta, jak ji viděla zastlanou v jeho posteli, tak na něj vykřikla, že je prase a on jí na to odpověděl, že není a že ona to přehání a že to vlastně celý vůbec není takový úchylný, jak to na první pohled vypadá. Eva to neustála a odešla. Možná, ale tím si nejsem vůbec jistý, jí z očí tekly slzy. Zřejmě brečela vztekem, že nikdy nemůže být tak dobrá a bezchybná jako Pamela. Když jsem se tehdy později večer vrátil do bytu, který jsme s Evou společně již několik let sdíleli, zjistil jsem, že už v něm bydlím sám. Prostě si sbalila svoje dvě igelitky s kalhotkami a zmizela neznámo kam. Možná za jiným troubou, který více ocení její přednosti, které jsem já za celá ta dlouhá léta našeho soužití nedokázal ocenit. Zul jsem si boty. Kopl je do rohu. Stáhl si kalhoty a svalil se na oman v obýváku. Rukou jsem dosáhl až na lahev rumu položenou na koberci vedle nohy malého stolku. Dal jsem si pořádného hlta a vzpomněl si na Pamelu. Ta by mě nikdy takhle neopustila, a když jsem láhev dopíjel, bylo mi úplně jasné, že jsem naprostej pitomec a Pamelu jsem nikdy tomu známému neměl dávat. Měl jsem si ji naprosto sobecky nechat a Evu vykopat někam do pryč, říct jí na rovinu, že je koza nebo kráva, slepice, kačena nebo bůhví co ještě vůbec. Dal jsem jí vážně ty nejlepší a nejužasnější roky svého života a sex s ní přitom nestál za víc než za nic. Za opravdový podělaný nic. Nic, nic, nic....

Tohle by se mi s Pamelou nikdy nestalo. Pamela byla vyšlechtěná k tomu, aby byla tou nejzřetlivější kámoškou s výhodami. Když jsem byl s Evou, cítil jsem spíše její nevýhody, jak to u opravdových žen bývá. Byla tak hádává a tak málo nápaditá. Vůbec nedělala to, co jsem po ní chtěl. Možná to všechno ani úplně nechápala, a když jsem ji požádal, aby občas spolkla, tak mi vrazila takovou facku, že to svět neviděl.

Otevřel jsem další láhev, abych se dále mohl utápět ve svém zoufalství a touze po Pamele. Pil jsem rychle a náhle mi to došlo. Prostě se k tomu známému vloupu a kněžku lásky Pamelu unesu a budu ji mít napařád jenom pro sebe. Už si vůbec nepamatuju, jak se to tehdy celý semlelo, ani jak jsem se k tomu chlápkuvi dostal, ale vím, že jsme se sakra pohádali a prali se a přetahovali se o Pamelu a on se našel a propálil její stehno zapálenou cigaretou. Najednou bylo po ní, zemřela tak příliš mladá a já mu jednu vrazil a od té doby už to není žádnéj můj známej ani kámoš, ale vrah, a já se za vámi moji kocourkové a micinky vrátím ve svém dalším sloupku s názvem Dřevěný pes, bohužel už bez Pamelu.

I. K.
pokračování příště

Hovory s Pavlem Herotem: Uštknutí hadem poesie

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance v nakladatelství Psí víno.

Nová sbírka a plány do budoucna

Já mám napsanou už hodně dlouho sbírku s názvem Kvílení poetických jeřabin (vyšlo později péčí vydavatelství Ears & Wind Records). Fotky tam jsou z Festivalu u Magora. Práním toho fotografa bylo, aby vyšla i v angličtině. Tak jedna kamarádka přeložila těch padesát básniček. Byla delší čas u kamarádky v Řecku, a to v nějakém malém městečku pod Olympem. Vzpomínám, jak jsem jí posílal strojopis a adresu psal cyrilicí. Přeložila mi je zadarmo. Jenomže jsem si uvážil, že tam musí být obsáhlejší báseň k úmrtí Mejly Hlavsy, kterou jsem i párkrát četl s Plastikama. Ji nechci obtěžovat, a tak sbírka vázne na překladu. Potom by tam bylo dobré dát odkazy na jména, místa, aby náhodně někdo z ciziny věděl, o co jde. Je motivována Vysočinou, jeřabiny má ve znaku. Předkové k jeřabinám vzhlíželi až s mystickou úctou. Kdo živý jejich strom pokácel v domě svém, nic dobrého ho nečekalo. Do jedné básničky jsem použil bodlák, ve smyslu plevela, a ta kamarádka říkala, ať ho zaměním. Ve Skotsku je to národní symbol. On je hezký, jenomže se množí a dokáže nadělat paseku. Ale od té doby je i pro mě posvátný. (pozn. red. sbírka vyšla později, v srpnu 2015, u vydavatelství Ears&Wind Records, bez anglického překladu a uvedených fotografií, P. Herot se nakonec rozhodl použít do sbírky vlastní „tremor fotografie“.)

Jinak prakticky denně píše, všechno mám v zápiskách, sešitech. Musím se zase pustit do zpracovávání. Velkou motivací bývalo čtení s Pepou Nosem. Vždy jsem byl nucený si připravit nové věci, a tak jsem na nich dělal. S tím mým cestováním je to nyní trochu horší, jakmile jsem pečovatel, ale dneska jsem poprosil o přesunutí operace na březen, chci se každý den věnovat psaní článků do Free pressu nebo básničkám či malování. Mám mít dvě výstavy, tady na dědině a v Moravských Budějovicích, a tam je velký prostor, jakožto v bývalých konírnách. Hlavně, aby nebyla velká zima, to by mě psychicky vykolejilo. Až budu mít www, tak tam budu nucený také neustále něco dávat, krmit je.

Nezabýváš se pouze literaturou, ale i výtvarným uměním. Jaké techniky používáš?

Nyní tedy k technikám. Olej se mi zdá zdlouhavým. Nemohu okamžitě explodovat tématiku, barvy. Jakmile bych odešel nebo čekal, rozštěpily by se vidiny. Emailové barvy jsem začal používat nedávno. Měl jsem je na natření plotu. Dodnes je omšelý a rezavý, ale jinak zdravý. Je kovový, což mě na něm mrzí, nejraději bych jej měl pouze z latí. Takže je jen dobře, že jsem barvy využil a různě rozlil, natřel na sololit. Některé obrazy se mi zdají už vyvinuté, dospělé do konce, bez potřeby dalších zásahů. Do jiných musím ještě něco namalovat nebo je jinak rozžhavit. Jeden jsem dal nad oheň, a to jsem neměl dělat. Vyčoudilo se z něho všechno přitahující smysly. Ale stejně je nejlepší malovat temperami, vodovkami, tuší. To mám nejraději. Nyní mě zaujal podklad fotografie, nafotím abstraktno a dotvářím, co tam vidím. Taková zima a děvče táhne před sebou kočárek, doufejme, že v něm nemá dítě. Vždyť by promrzlo, nebo přímo zimou ztuhlo a roztálo až na jaře. To se vidí věci náhodně, když se člověk zadívá.

Ještě k tomu focení. Mám stovky fotografií, digi foto, u kamarádky Leničky v Grafickém studiu v Moravských Budějovicích. Ve fotografii používám vlastní styl, což je fotografie mysticko-post-halucinogenního výjevu, foto třaslavé. Nad objektem buďto kroužím, třesu, nebo zrychleně pohybuji a záhy cvaknu. A ono to vytváří až mystický obraz-foto. Abstraktno.

Promýšlel jsem název. Třesoucí je anglicky quivering. Podíval jsem se do vyhledávače a ono už existuje. Quivering photo. Kroužit se anglicky řekne gyrate, gyal. také je tam odkaz na foto. Rozmazaný se řekne anglicky blurred. Je tam také, blurred photo. Víím, všechno už tu bylo, všechno je vymyšleno, jenomže když jsem viděl ty fotky, tak žádná se nevyrovná tomu mému stylu. To je Kartágo! Když mě viděl klepat fotonautem jeden chlapík, řekl mi, ať si to nechám patentovat. Pozoruhodně se na fotky dívali i na Mezinárodním sympoziu k O. Březinovi i hosté ze zahraničí. Prý nic takového neviděli. Aby to nebylo anglické, latinsky třes je (psychiatrie-delírka) tremor. Mohl bych to nazvat tremorphoto (tremorální foto zní divně, vid’). Ty fotky jsou takové divné, jako na psychovyšetření. Jako milovník abstraktních výjevů jsem si řekl: proč ve fotografii nelze vytvořit něco na principu náhod, které samozřejmě neexistují. Všechno je dané. Buď se tzv. náhodně nastříkané, vylité barvy spojí v estetický dojem, který autora osloví a nechá ho bez zásahu, anebo vnikne do jeho podzemní sféry a dodá mu ještě něco ze sebe.

Jednou byl v televizi dokument o slepém fotografovi. Jeho fotky by vidící udělal jinak, jenomže od nevidícího měly také své smyslné vyjádření. Za první republiky byl populární spiritismus. Vyvolávání duchů zesnulých. Narazil jsem na dvě fotografie údajných duchů, byly rozmazané. Fotky měly své kouzlo po stránce koncepční. Ve starém časopise jsem viděl malbu Karla Hynka Máchy. Spojil se mi sen s těmi fotografiemi. V podvědomí mne napadlo přiložit nad obrázek foťák a začít s ním klepat, mávat, trást. Udělal jsem pár fotek a zjistil, že mají něco do sebe, vyjadřují mystično. Pokračoval jsem v Březinovi. Když bylo mezinárodní fórum k jeho významnému jubileu, našli se návštěvníci, kteří si i zakoupili některé fotografie. Delegáti ze zahraničí mne řekli, že se ještě s ničím takovým nesetkali. A bylo mi jasné, že tento styl nesmím ponechat v zapomnění. Tedy nad objektem, obrázkem, ale i v přírodě, společnosti buďto kroužím, třesu, nebo zrychleně pohybuji a záhy cvaknu. Kdo mě pozoruje, tak si myslí, že mám v ruce klepku po alkoholu, nebo že jsem nemocný třesem a dostavil se záchvat. Některé jsem už i vyděsil, že nejsem zdrav. Není tomu tak. Ovšem s udivením se setkávám, když jsem v terénu. S tím musím počítat.

Rytmus tvoření

V příštím roce mě čeká výstava, pokrytí velkého prostoru. Já jsem zvyklý za měsíc před výstavou namalovat čtyřicet věcí. Začnu v 9 ráno a skončím v 11 večer. Každý den. Jednou, po měsíci, chybělo málo a odvezli mě do blázince, jak jsem byl vysílený duševně a tělesně. Byl jsem zalezlý pod stolem a kovář do něj bušil kladivem, když hořeli, stůl i kovotepec. Ten slepý virtuóz na kovadlinu netušil, že tím bouchá do mé hlavy. Narušil mi ránami a otřesem celou levou stranu mozku a já potřebuji zapojit tu střední. Nešlo s tím nic dělat, ale už jsem v podvědomí, do vědomí se dostanu natošup. Z kováře zbyl prach a popel, bosá kobyla a nedožraná koza, sbírka orlích peří, dvacet vycpaných motýlů. Popel tohoto dobráka jsem hodil, jak si přál, do studny. No, dokážeš si představit, jak mi muselo být. Nebyl jsem schopný najít tu studnu, bez mozku to nejde. Kdyby nepřišli ti dva Rusáci, Gertrud a Michalenko, příjmením, jméno nevím, no kdyby si nepřišli pro dvoje hodinky, které jsem jim už daroval k minulým Vánocům, jenomže zapomněli, tak jsem jim dal další, takových doma mám, byli rádi. Divili se, proč nevím, kde je studna, dlouho nevím o ničem, mluvím arabsky, také ty věty české pozpátku, kouřím opačně cigaretu, tedy filtr, vykřikuji, že jsem

viděl slavíka večer, v televizi, zrovna když onen chlap dohořival. „Popel, popel, studnice vodní, dověst!“ pochopili. Pohostil jsem je poděkováním a nic si potom už nepamatuji. Až dneska ve 22:16 jsem se probral k vědění, jenomže nejsem ještě fit, neustále v uších slyším odněkud křik ruský, to mám asi ještě z toho bušení. To se vypraví. Tak já měl takovej víkend! Ovečky už jsi nakrmil? To je dobře. Padá rosa, zahrada zarůstá trávou a mně nejde mulčovač. Napiši, až se zešeří a usnou ty ruské výkřiky Pažalsta, geroj, pažalujsta, co já vím. Furt slyším rusky. Ještě, že už píšeš po česku.

Nějak náš rozhovor vázne, odmlčel ses na delší čas, proč?

Pozvolna už se to obrací, na depky jsem zobal o víkendu nějaké ty kuličky a dneska bych měl mít nové. Něco tedy napíši. Byly to už třetí velikonoční svátky na Skalákově. Zeleným čtvrtkem počínající, kdy kněz omývá nohy přítomným, podle jejich vůle. Kdo nechce, nemusí. Já chtěl. Vydrhnul jsem si předtím nohy a navoněl starou voňavkou ze sedmdesátých let, co jsem ji našel ve sběrném dvoře. Tyto komunistické dámské vůně měly tu přednost, že čpavě a ostře voněly, ale ženský byly rády, že je mají a nepřipadalo jim divné, že mají daleko k vůni na vinětě. To byla chemická lihovina, která ve spojení s větším pohybem spíše zapáchala. Jiný vonný extrakt jsem neměl než onen historický. A potom, obdařený čistými nohami, vypranými ponožkami a vyvětranou obuví, byl jsem si vědomý, že tolik škody nenadělají a spíše zavljají malým závanem čehosi vonného. Příjemný čtvrteční den. Mše, jako všechny Velikonoční předtím i letos, mše po rockových festivalech pravidelně slouží Ladislav Heryán, katolický kněz undergroundu, cikánských dětí a motorkářů. Pěkná mánička, velkolepá duše s něžným a laskavým pohledem, u kterém současnému papeži ve Vatikánu říkal kníže Schwarzenberg, když se ho papež Benedikt IV. ptal na žalostný stav církve a věřících u nás s možným výhledem na zlepšení, pan kníže řekl, že koho vidí jako určitého kněze, který by si získal věřící, je právě Ladislav Heryán. Zajisté měl pravdu. Je skromný a není jenom kněz, ale když jsem to o něm jednou napsal, mrzelo ho to, i tak jsem prozradil něco, co jsem neměl. Nikdy jsem nešel volně po lese a po polích křížovou cestu, jako další den v pátek, jenž se stal znamením Kříže. Velký pátek podle křesťanské tradice se uctívá ukřížování Ježíše Krista na Golgotě jinak také zvané Lebka v Jeruzalémě. Po oné přenádherné lesní a polní cestě ve stopách utrpení Páně, který se stal člověkem, aby ho lidé, smečka zfanatizovaných grázlů, ukřížovala, přesto jim ve své milosti odpustil a vzkázal nám již dva tisíce let, že každý držíme v rukou své kameny, a házíme je ve své pýše a nadutosti po ostatních a jiní po nás, abychom očistili se odpuštěním, tak jako on. To je smyslem uctívání Velkého pátku.

Po večerní mši přijel Oliver Malina Morgenstern, autor celovečerního, v zahraničí oceněného dokumentu o historii festivalu v Trutnově, kde jsou i pěkné záběry na Hever and Vazelinu z tamějšího koncertu.

Martin Jirous seděl v jedné místnosti s ostatními, pobledlý. Když jsem vešel v rytmu tance a poskakujícíma rukama, okomentoval to: „Tak co je, ty strašidlo?“ Přisednul jsem a povídalo se. Zvednul se s tím, že si jde lehnout. Zvednul jsem se, že se zajdu vymočít. Potkali jsme se na chodbě, kdy on se sláb přidržoval hlavy sošného lvíčete: „Pavle, není mi dobře, stárneme…“ Dal jsem ruku svoji na jeho a něco odpověděl, krátce, takové to hm… no jo, no, chlapče, hlavně se drž a dobře se vyspi. Po vypuštění litru vody jsem se vrátil. Milan Kozelka neustále žertoval, jaký jsem realitní maklěř, když vychytrálému sousedovi přistupuji na nabídku odkupujícího půvabnou uvnitř i zvenčí nejopravenější chalupu v Bystré u Poličky za pouhých třicet tisíc a nejde mu vysvětlit, že tak blbej zase nebudu. Už nabízí sto a na tom trvá, já se bráním, ale Kozelka slyší jinak. „Maringotka je třikrát dražší, nabídní to Čuňasovi, začal dělat do realit…“

Z želetavského koncertu Záviše přijeli Londýn s přítelkyní Leničkou a Skalák. Za nimi se objevil samotný kníže pornofilku, který tam hrál. Po několika minutách se objevila Markéta, dcera Skaláka: „Martin tam zvrací, zavolejte někdo záchranku, jinak

zemře!“ Okamžitě bývalý hrobník a zemědělec z vedlejší vesnice vytočil mobil. Skalák odešel s baterkou čekat na sanitku. Já, Ilonka Francková, budoucí misionářka, Láďa Heryán, Londýn s Lenkou jsme odešli nahoru do kuchyně, ze které vedou dveře do místnosti se sténajícím Martinem. Přistoupila ke mne Dáša Vokatá, bledší než nám umírající bledý bard poesie: „Schválně se pojd’ podívat do koupelny, on vyvracel půlku igelitky krve!“ Opravdu. Na zemi leží bílá taška a v ní krev, samá krev. Naštěstí zanedlouho přijela záchranná služba z Třebíče. Lékař, sestřička a řidič-zdravotník. Vešli do pokoje, otevřeli notebook vyhledávající informace, protože Martin si nevzpomněl, jaké že to bere léky a na co. Připomněl jsem, že má cukrovku. O nemocnici nechtěl ani slyšet. Lékař mu řekl to, co jsme si všichni mysleli, rána by se nedožil. Popisoval mu, že by ještě předtím zemřel v krutých bolestech. „To je jako by vám nalil někdo do těla žiravinu a zapálil ji.“ Ani toto konstatování z povolanych úst nepomohlo. Nedal se přemluvit. Řekl jsem tedy: „Máme Tě všichni moc rádi, prosím,“ ostatní se přidali a Martin se s pomocí začal oblékat. Dostal napojení na kapačky. Z postele nebyl schopný vstát, záchranka mu pomáhala. Když došli do kuchyně, podlomila se mu kolena. Posadili ho na lavičku a začali různě oživovat jeho oslabenou imunitu. Dokonce jednou se začal pokládat, upadat do bezvědomí. S řidičem jsem skočil do sanitky pro křeslo. Trvalo ještě hodně dlouho, než ho do něj posadili. Zkoušeli, jak ho mírně stabilizovat. „Kolik Vám ukazují prstů?“ ukázal mu lékař. Neodpovídal. Byly dva. „Jako na Viktorce,“ pronesl jsem. Londýn na Lenku, skvělou fotografku: „Foť to, on nám tady umírá a po smrti to budou vzácné fotky“! Lenička byla natolik vystrašená opodál, že by ani foťák v rukou neudržela. Činnosti se ujal Olivek Malina a od té chvíle bylo slyšet neustálé řinčení a vidět blesk za bleskem. A do toho v jednom kuse projev Londýna, vzpomínajícího na jeho vředové onemocnění a jejich operaci. Lékař měl v něm svého zástupce v podobě mluvčího. Londýnovy smrtonosné komentáře chudák Magor snad ani nebyl schopný vnímat. V každém případě by ho ani nerozrušily, protože dobře zná a ví, že potřebuje mluvit a v tomto případě bylo nutné ho nějakým jadrným způsobem vrátit mezi živé. Jak jinak než Magoriádou, černým humorem. Stav se zlepšil, naložili Martina na pojízdné křeslo a vyjelo se k sanitce. Když ho nakládali, asistoval jsem, aby se nepřevrátil z nosítek, řekl, že někde ztratil klobook, naštěstí kousek od sanitky. Dali mu ho na hlavu. Jeho milovaný černý širák. Ještě jsem mu řekl, že v trebičské nemocnici jsou moc hezký sestřičky, ne abys je tam… „Hele nech si už konečně těch svejch blbejch keců,“ byla jeho poslední slova, než se za ním zavřely dveře sanitky. Měl jsem radost, byl to zase on, což bylo pro mne i ostatní dobré znamení. Chybělo ještě zakončení věty „čuráku“. Dobré znamení, které netrvalo dlouho. Lékaři v trebičské nemocnici museli s nasazením všech sil bojovat o jeho život. Vrátil jsem se do kuchyně. „Prosím Tě, vyhod někam do popelnice tu igelitku s krví,“ poprosila mě Dáša. Popelnice, kde je vlastně tady na mejně popelnice? To mi poví Skalák. Zašel jsem do místnosti, kde byli ostatní a rovnou ke Skalákovi. Když mě viděli se zakrvácenou igelitkou, někomu se tam zvednul žaludek, Kozelka upadal do mdlob. „Běž s tím někam, popelnice je před barákem, ať ji netáhá po dvoře pes,“ odpověděl Skalák, bílý jako prostěradlo po očiště.

To je hezký, před barákem, ale kde zrovna. Přiznám se, že ve tmě nevidím. A kdo v ní vidí? Já jenom nevidím o něco více. Prý zákalem. Nenašel jsem ji. Odvalil jsem z vršku zídky dva velké kameny a pod ně ji dal. Pokud všechno dopadne s naším Magorem dobře, ještě mu z krve jeho namaluji obraz. Pijeme krev Páně sice ve víno proměněné, ale onu krev utrpení a jeho oběti za celé lidstvo. Velkopáteční krev Martina Jirouse je také plná bolesti.

pokračování příště

rozhovor vedl Michal Šanda,

úprava Honza Bartoň,

foto archiv Pavla Herota

Akce:

VALNÁ HROMADA – OD JAZZU PO ALTERNATIVU

25. duben 2025, Klub Sibiř, Brno

MCH TRIO, SBOR HUDBY, E CONVERWSO

PONAVAFEST 10. ROČNÍK

22.–25. květen 2025, Park Lužánky, Brno

KOENJI HYAKKEI (JAP), NARAJAMA (MONEY TOO), KORHAN FUTACI (TUR), BUL-BUL (AT), MUCHA, OTTONE PESANTE (IT), MAJEROVY BRZDOVÉ TABULKY, HALA (NL), BBP – PODZEMNÍ ORCHESTR, LADA & KAPELA, JOSEF KLÍČ, BANJO BAND IVANA MLÁDKA, WOLF LOST IN THE POEM (ŽAMBOCH & KOUDELKA), JIŘÍ SLAVÍK & AFRIKA STUDENT ENSEMBLE, MARCEL KRÍŽ, ADÉLA POLKA & ŠIMON SÁVA a další...

KRÁKOR 2025, 27. ROČNÍK

13.–15. červen 2025, ruiny Hitlerovy dálnice, Ostopovice

HYDRANT, KOLO KOLO MLÝNSKÝ, JOSEF KLÍČ, NIKOLA MUCHA, MIRA KUBÍN, ŠMOX, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, OTK, STBEND, STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, HAVÁRNA, GEORGE SILVERMAN, NIC MOC KVINTET, GRUPO LATINSKY, ŠMUCIKOPF, SLEPÉ STŘEVO a další...

ŽÍTKOVSKÁ KOPA – 3. ročník

15.–16. 8. 2025, Žitková, hřiště u hotelu Kopanice

UŽ JSME DOMA, HELEMESE, NOVÍ KUMPÁNI, SONGS FROM UTOPIA, HROZNĚ, NENÍ NĚMÝ, DOCUKU, KVĚTY, PLUM DUMPLINGS, IRSHAI, DAGMAR PINTÍŘOVÁ DOBŠOVIČOVÁ

NAPŘÍČ – Konec léta u Skaláka

29.–31. srpen 2025, Meziříčko u Želetevy, Skalákův mlýn

YLO AFRICKÝ SLON, MONS PUBIS, NOVÍ KUMPÁNI, NACHMELENÍ STARCI, ŠMUCIKOPF, PERMON BALET SUPERSTAR, KABARET DOKTORA CALIGARIHO, BOBEŠ & BAND, ČOČKA, MIKY MARUSJAK POETIC JAM, ELEKTRICKÁ SVINĚ, GEORGE SILVERMAN AND THE MASK, ČERNÁ SLEPICE, BOBEŠ, KRYSKYNA SKALICKÁ, RADIM BABÁK

Uchošťory:

Vzhledem k malonákladovému charakteru novin Uši a Vítr a drahých vstupů jsme nuceni k několika změnám, které vejdou v platnost pravděpodobně již od příštího čísla. Formát novin bude změněn z A4 na A5 a současně dojde v souladu s cenami piva na vnitřním trhu ke zdražení čísla na 50 Kč. Zdražení se samozřejmě nebude týkat abonentů, kteří mají noviny řádně předplaceny. Vynasnažíme se o maximální kvalitu pojetí nového formátu. Rubriky na které jste zvyklí, zůstanou zachovány, stejně jako rozsah a vysoká obsahová kvalita čísla.

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden
02. Festival spodních proudů – březen
03. Krákor – červen
04. Napříč – srpen
05. Potulný Dělník – říjen

Roční předplatné je 300 Kč včetně poštovného (pět čísel).

Předplatitel má nárok na osobní převzetí příloh rozšířených čísel.

Cena normálního čísla je 40 Kč. Cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 100 Kč.

Kontakt: igor.latal@btmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Týmu čínských vědců, vedených z pekingského Zoologického ústavu Čínské akademie věd, se podařilo porodit dvou myších otců, na událost zvláště zareagovali dva úředníci v Rusku a vypadli ve stejný den z okna. Jeden přežil. *Sel jsem na záchod a pak si nic nepamatuji*, popsal. Na nám. Generála Kutlvašra v Praze 4 muž v obytném domě vyhrožoval sebevraždou, policejní zásahovka ho tedy zastřelila a naštěstí nebyl žádný policista zraněn. V Severní Koreji je klidněji, tamní režim nedovoluje vysílat žádná utkání, do nichž zasáhnou hráči ze sousední Jižní Koreje, přesto Trump obvinil Bidena z růstu cen vajec! ●●● Dánové americký zájem chápou. *Pane Trumpe, jděte do prdele*, zvolal dánský europoslanec Anders Vistisen v reakci na Trumpovy výroky o koupi Grónska. ●●● Do kadeřnictví v Číně vtrhla kráva, zalíbila se jí zrcadla, ale v Americe mají jiné starosti: Yaleova universita zkoumá, zda se bělošky a černošky mohou přátelit, to na plzeňské fakultě pro změnu mapují vztah mezi oblečením a náladou, a vláda ČR exceluje: schválila nový systém hodnocení teroristických hrozeb, čísla nahradí písmena A až D. Přestože Spojené státy americké pozastavily veškerou zahraniční pomoc, je jisté, že se budeme cítit zase o něco bezpečněji. ●●● Severní Korea zakázala rozvody i párky v rohlíku. Vaření nebo prodej tohoto jídla je nyní považováno za zradu proti státu. Obce a kraje se bouří. Bojí se, že kvůli finanční reformě školníky a kuchařky neutáhnou. Nevadí! Policisté totiž rozkryli skupinu, která pašovala drogy do příbramského vězení. *Vězni si dají pervitin a pět hodin masturbují*. No považte, není u nás krásně? Třeba i při myšlence, že Čína vyvíjí nejvýkonnější kulomet v historii a běloruský režim pod vedením Alexandra Lukašenka podle nových odhalení záměrně podporuje ilegální migraci do Evropské unie... ●●● Milostné verše o Fidovi a Lábusovi to jistí: *Látal, v prdeli se Drápal*. A vskutku, poesie nese ovoce: Fond Batů investoval 130 milionů do výrobce menstruačních kalhotek. ●●● Policisté opakovaně zasahovali na ZŠ v Černošicích, kde jeden ze školáků vytáhl během vyučování maketu střelné zbraně, v sousedním Německu jsou přece jen více západ: Afghánci zaútočili nožem na děti ve školce. Dva mrtví, jedním z nich je batole. A v Americe jsou ale úplně nejdál: „Mám rád ruský lid a vždy jsem měl velmi dobré vztahy s prezidentem Putinem,“ trumfuje všechny Trump. ●●● Generální tajemník NATO Mark Rutte přišel s plánem, kde vzít peníze na obranu: *Seberte důchodcům, dejte to na armádu*. Chytré, ale i tak bylo učiněno spravedlnosti zadost: Evropský soud pro lidská práva se zastal seniorky, jež nechtěla spát s mužem. Horší je osud papalášského ředitele pražského magistrátu, kolem něhož se stahuje smyčka. Dbejte: Konopí je lék, a pamatujte: akvarijní rybky ukáží cestu k regeneraci po infarktu. ●●● Belgické premiéra De Crooa se pokusili otrávit strychninem a zjistilo se, že StB na Ivanu Trumpovou v roce 1978 založila speciální sledovací svazek pojmenovaný „Ivana“ a tak *Panamu si bereme zpět, pošlu lidstvo na Mars*. Prohlásil 47. americký prezident Donald Trump a pro sichr spustil vlastní kryptoměnu nazvanou \$Trump. Chytrý ten Tump, to jeho slovenský protějšek Fico by měl zvážít konec v politice, píše se v dopise psychiatrů a psychologů. ●●● Hanebnost spáchala dvojice mužů v České Lípě: Vetrli se do přízné seniorky po amputaci nohy a sebrali jí úspory. Kvůli rozrušení z krádeže o den později zemřela. V Berounce v Plzni našli hasiči mrtvolu. O poznání lépe na tom byli důchodci v Bohdašicích na Klatovsku, ty pouze vydírala pražská právnička, aby jí pod cenou prodali chalupu. Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše, že. Anebo ocas? Za ten vytáhl policista v chicagském supermarketu kojota ukrytého mezi sýry. ●●● Ukrajinská armáda začala testovat nový kamikadze dron nazvaný Černá vdova, bohužel poblíž brněnské přehrady shořela chata. ●●● Supraphon koupil gigant Sony. Vzniklo tak prý nové partnerství. I bez partnerky si však můžete užít, a to téměř bez nákladů!!! Vždyť vagina se dá vyrobit. Jak a z čeho? Toaletní papír! To je asi vůbec nejrychlejší a nejjednodušší způsob výroby umělé vaginy vůbec.

Φ&Γ